

TỦ SÁCH TUỔI THÂN TIỀN

NGUYỄN THỊ KIM HÒA

CÔNG CHÚA NHỎ CHĂN CỪU

NHÀ XUẤT BẢN
KIM ĐỒNG

TỦ SÁCH TUỔI THÂN TIỀN

NGUYỄN THỊ KIM HÒA

CÔNG CHÚA NHỎ CHĂN CỪU

NHÀ XUẤT BẢN
KIM ĐỒNG

Công Chúa Nhỏ Chăn Cừu

Tác giả: **Nguyễn Thị Kim Hòa**

Số trang: **136** trang

Kích thước: **14.5 x 20.5 x 1.4** cm

Phát hành: **NXB Kim Đồng**

Nhà xuất bản: **Kim Đồng**, 2016

Epub: **Sucsongmoi**

Công Chúa Nhỏ Chăn Cừu, Bạn có bao giờ ước mơ được bước vào một thế giới thần tiên? Bạn có từng mơ được gặp một hoàng tử, công chúa, một biệt đội siêu anh hùng hay một chú dế biết nói?

Năm câu chuyện kể trong sách sẽ đưa bạn đến với năm xứ sở cổ tích giữa thời hiện đại.

Bạn sẽ cảm thấy những điều kì diệu không hề ở đâu xa, mà tồn tại ngay bên cạnh chúng ta.

Và bạn sẽ khám phá ra một phép màu tuyệt vời nhất cho mọi nỗi buồn. Phép màu tên gọi: **Thương Yêu!**

E-book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

TVE-4U.

CÙNG ĐỌC - CÙNG CHIA SẺ!

NGUYỄN THỊ KIM HÒA Sinh năm 1984 tại Ninh Thuận. Hiện làm việc tại Ninh Thuận.

Kim Hòa là một người rất đặc biệt. Chị luôn thấu hiểu, đồng cảm và tinh tế, nhẹ nhàng trong cách viết về trẻ nhỏ, nhất là những em nhỏ khác biệt. Chị nương nhẹ các em như cánh bướm dịu dàng trong những câu chuyện lung linh nhuộm màu cổ tích.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Nguyễn Thị Kim Hoà

Công chúa nhỏ chần cừu / Nguyễn Thị Kim Hoà. - H. : Kim
Đồng, 2016. - 136tr. : tranh vẽ ; 21cm. - (Tủ sách Tuổi thần tiên)

ISBN 9786042083447

1. Văn học thiếu nhi 2. Truyện 3. Việt Nam 895.9223 dc23

KDH0838p-CIP

© Nguyễn Thị Kim Hòa

Xuất bản theo hợp đồng sử dụng tác phẩm
giữa Tác giả và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016.

Bản quyền hình ảnh bìa, minh họa
thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016.

Vẽ bìa và minh họa: **Nguyễn Quang Toàn**

Trình bày bìa: **Nguyễn Quỳnh Khuyên**

Hoàng tử Rơm

Bạn đã bao giờ được ở chung nhà cùng một hoàng tử chưa?

Hoàng tử mắt tròn trong veo, má hồng trái đào, tóc đen mượt như những sợi tơ.

Hoàng tử hơi kì lạ nên có những câu chuyện cũng rất lạ kì. Nếu không bận việc gì, mời bạn ghé lại đây nghe tôi kể, bảo đảm bạn sẽ thích mê li.

Những câu chuyện sẽ bắt đầu thế này: Ngày xưa ngày xưa, có một hoàng tử tên Rơm...

Hoàng tử và người đánh xe ngựa.

Tôi đang ở trong vườn cùng hoàng tử. Một buổi sáng trời xanh ngắt và bọn thuyền mây rủ nhau giống buồm trắng chạy khắp nơi. Tôi thì không được chạy. Vì tôi là một người đánh xe ngựa.

Người đánh xe không có roi. Người đánh xe chỉ có cánh tay đẩy cỗ xe ngựa xích đu lúc lắc, lúc lắc...

Hoàng tử Rơm đang ở trên ấy. Hôm nay, hoàng tử đội cái mũ miện nhỏ xíu tôi gấp bằng cặp giấy có vẽ hình một bông hoa đỏ rực. Cổ hoàng tử đeo dây chuỗi kết từ những viên hồng ngọc trái nho to tròn và chắc hẳn là ngọt xớt. Áo choàng trắng muốt trên vai hoàng tử theo nhịp phi của cỗ xe cứ tung lên phấp phả phấp phới. Tôi đã lén gỡ tấm khăn trải bàn trên dây phơi của mẹ, để hoàng tử có cái áo choàng đầy những khoang trắng nổi nhau như được kết bằng lông của một trăm con thiên nga.

Xe ngựa chạy một hồi thì người đánh xe bị... mỏi tay. Thế là hí lên một tiếng, tôi cho cỗ xe thắng lại.

Hoàng tử mặt vẫn nghiêm khi vịn tay tôi bước xuống.

Thật vinh hạnh khi được chạm vào bàn tay nhỏ bé xinh đẹp của hoàng tử. Hoàng tử cũng biết mình được hâm mộ nên hơi kiêu kiêu. Hoàng tử chẳng thèm nhìn tôi, chẳng thèm cười. Nhưng nhướng người lên, hoàng tử tìm một cái gì đó trên mái nhà.

May mà tôi kịp nhớ ra ngày nào trên ấy cũng có anh bạn mèo Miu.

“Meo... meo...”. Mặc kệ phản đối của kẻ lười biếng ngủ ngày, tôi điệu anh ta từ sau bếp ra trước mặt hoàng tử.

Lần này thì hoàng tử ngó lên, nhưng mà ngó... anh mèo.

Chậm chậm, hoàng tử còn đặt tay lên cái đầu vàng đang ngo nguậy.

- Mèo! - Tôi nói thật to, thật rõ như mẹ mỗi lần trò chuyện cùng hoàng tử.

Hoàng tử chẳng buồn đáp lại tôi. Cầm cúi, hoàng tử chạy đuổi theo anh Miu vừa tuột xuống, bỏ trốn ra chỗ cỗ xe ngựa xích đu.

Tôi chạy theo hoàng tử. Vừa chạy vừa nhặt nào hồng ngọc nho, nào mũ miện, nào áo choàng hoàng tử vứt ra trong lúc rượt bắt anh mèo láu cá. Hoàng tử vốn chẳng bao giờ thích rườm rà mà.

Trong bộ áo thun siêu nhân cực kì đơn giản, hoàng tử vẫn cứ là hoàng tử khi kéo tay tôi dắt đến chỗ anh Miu xù lông.

- Chị Hai bắt mèo cho em, đúng hông? - Tôi lại nói bằng giọng của một cái chuông.

- ... ắt... ắt... ềo... ềo...

Tôi suýt nữa hét rầm lên. Lần này thì hoàng tử đã chịu trả lời. Bạn đang nghĩ câu trả lời của hoàng tử hơi hơi kì cục một tẹo, đúng không?

Chả sao cả. Mọi hoàng tử tuyệt vời trên đời này đầu tiên đều kì cục ở một vài điểm gì đó. Hoàng tử Éch khi giấu mình trong lốt ếch suốt ngày cũng cứ kêu ồm ộp. Hoàng tử Sọ Dừa lúc núp trong khối thịt tròn xoe thay vì đi cũng phải lăn lông lốc.

Chả có gì lạ cả khi hoàng tử chín tuổi của tôi không biết nói, biết cười, lần biết nhìn tôi.

Khi bạn thấy một hoàng tử “kì cục” thì chắc chắn bạn đã gặp một hoàng tử đang làm con nhộng. Nhộng chơi trò năm mươi trong kén. Khi nào chán sẽ chui ra, biến thành một chú bướm đẹp và oai hết cỡ.

Rồi một ngày hoàng tử bướm của tôi nhất định sẽ biết nói một trăm thứ tiếng, giọng hoàng tử còn rành rọt và thánh thót hơn mọi loài chim.

Trong khi chờ đợi ngày đó, giờ mỗi chiều chiều tôi sẽ là người đánh xe ngựa xích đu chở hoàng tử nhộng đi chơi.

Hoàng tử nhộng không biết nói, không biết cười, không biết nhìn tôi hay “kì cục” đến thế nào đi nữa thì tôi vẫn yêu hoàng tử nhất trên đời.

Vì hoàng tử là em tôi mà. Một đứa em rất đáng yêu, chỉ thua tôi đúng một tuổi rưỡi.

Mẹ hay gọi em là hoàng tử mặt buồn.

Hoàng tử và bài hát thần kì

Tôi chưa tiết lộ với mẹ rằng Rơm, hoàng tử mặt buồn của mẹ, thật ra cũng có mỉm cười.

Một lần, khi mẹ đi chợ, tôi ngồi bên vũng dừa, đã thấy em cười. Nụ cười thật đẹp với vành môi nhỏ khe khẽ cong lên, với hai cái răng của bé xinh he hé vén tấm rèm môi. Một nụ cười như bông hoa nở bung ra trong mơ.

Tôi ao ước làm sao được thấy lại một bông hoa như thế, rồi nhiều bông hoa như thế khi em tỉnh giấc. Nhưng chắc những bông hoa biết mắc cỡ. Chúng trốn khỏi môi em lâu lắm.

Tôi cho em xem bộ phim hoạt hình vui nhất, tôi lấy bút lông vẽ mặt mình thành mặt con mèo, tôi chọc lét em cũng chỉ thấy một cái ngoắt người đi và hai cái tay đập đập vào nhau.

Lớp học đặc biệt mẹ đưa em tới cũng có những đứa trẻ vầy vầy hai cánh tay như thế. Các cô quản lớp gọi các em là bầy vịt con xinh xắn.

Bầy vịt chẳng bao giờ chịu đứng thành hàng. Các cô tập múa. Bầy vịt đưa đập cánh nói chuyện với bức tường, đưa phành phạch quạt tay với bầy kiến hay thế giới tí hon vô hình nào đó dưới đất, đưa lại vừa vẫy tay vừa ngửa cổ quay theo cánh quạt trần xoay xoay.

Mẹ nói các cô quản lớp là những người kiên nhẫn nhất thế giới. Tôi cũng thấy như vậy. Bằng chứng là sau buổi văn nghệ lần ấy của lớp Rơm, về nhà thậm chí em tôi còn hát được một bài tặng mẹ.

Đó là một bài hát thần kì.

Khi nó vừa cất lên, bà ngoại đã kéo vạt áo chậm chậm mi mắt. Ba tôi nghe bài hát, ba cười, nhưng mắt ba lại đỏ hoe. Còn mẹ, mẹ không nói gì cả. Mẹ ôm chầm lấy chị em tôi, lăn dài trên gương mặt mẹ là những giọt nước nối đuôi nhau, trong vắt.

Tôi có bị bài hát thần kì làm cho khóc nhè không. Bạn đừng tò mò nhé! Đây là một bí mật.

Tôi chỉ có thể tiết lộ với bạn điều này: Rơm không biểu diễn bài hát ấy một mình.

Nếu tình cờ đi ngang một ngôi nhà ngoài vườn đặt cái xích đu hình con ngựa, chịu khó nhìn vào phòng khách, nơi có ba người lớn đang khóc, bạn sẽ thấy hai đứa trẻ cùng đập đập tay, cùng quay vòng và cùng hát. Đứa con trai hát hay hơn cả. Nó chả bị vấp một lời nào. Còn đứa con gái. Nó cứ phải ngừng liên tục để chùi mũi và “híc híc”.

Thật là một bài hát khó kinh khủng, bạn không biết đâu! Dù từ đầu đến cuối nó chỉ có một lời duy nhất: “Ê.....ê...ê...”

Hoàng tử và sáng chế tương lai

Sẽ như thế nào nếu bạn có một đứa em trai bình thường. Tức là một đứa em trai không “kì cục” và chỉ thua bạn một tuổi rưỡi?

Nó sẽ nghĩ ra đủ trò để trêu chọc bạn. Nó sẽ giành đồ ăn ngon của bạn, vẽ bậy sau vở bạn, giẫm chân dơ lên gối bạn. Và thậm chí nó còn dám đánh bạn.

Với Rơm, tôi chả bao giờ phải lo những điều này.

Rơm lúc nào cũng là một em bé quá dễ thương. Một em bé cũng hơi bự bự.

Em bé sẽ không cần bạn la rầy nghịch ngợm, không cần bạn hét um xùm để dạy em tập viết hay đánh vần. Cũng không cần nhức đầu để nghĩ ra hết trò này sang trò khác để chơi cùng mà vẫn bị chê “chị Hai kiểm trò gì dở ẹc à”.

Cứ đưa cho em bé một chiếc xe. Em bé sẽ ngồi yên và chơi với những cái bánh của nó suốt cả ngày.

Tôi nghĩ em hẳn phải có hàng trăm câu chuyện cần tâm sự cùng những cái bánh. Khi em mân mê ngón tay lên lớp vỏ cao su, khi em áp cả bốn bánh xe vào bên má, chính là lúc em đang trò chuyện cùng những chiếc bánh. Em nói bằng ngôn ngữ của em bé. Các bánh xe hiểu được ngôn ngữ này vì nó cũng gần gần với ngôn ngữ “viu viu” của bọn chúng khi quay.

- Sau này nhà mình sẽ có một thợ sửa ô tô siêu giỏi! – Ba nói mỗi lần đi ngang chỗ Rơm ngồi quay các bánh xe.

Tôi mới học bài tập đọc về Dân-lớp¹, cha đẻ của các lớp xe. Tôi nói với ba rằng tôi thích Rơm sẽ là một chuyên gia về lớp và bánh xe hơn. Ba đồng ý. Và cùng nhau, chúng tôi ngồi bàn bạc về những chiếc bánh xe trong tương lai của nhà sáng kiến Rơm.

- Chúng sẽ là những cái bánh xe không cần lốp lẫn chân cãm.
- Những cái bánh xe vô hình, ba ơi! Không ai thấy tụi nó đâu mà xe vẫn chạy.

- Hay là những cái bánh vừa lăn vừa biết thổi bay hết lũ đinh?
- Thổi bay sẽ trúng người khác đó ba. Chúng phải có một cái máy để hút hết tụi đinh lại. Chúng còn biết xịt nước. Xịt. Xịt. Xịt. Thế là đường hết bụi. Vui gì đâu luôn, Rơm ha?

Tôi lắc lắc tay nhà sáng chế tương lai.

Vẫn đầy vẻ bí bí mật mật (chắc là để không bật mí các phát minh quá sớm), tiếp tục quay các bánh xe, nhà sáng chế có gật cái đầu.

Hoàng tử và người khách lạ

Đạo này, tôi và Rơm có một vị khách. Vị khách mấy ngày đầu còn qua lại lấp ló bên ngoài hàng rào. Rồi dần dà còn cả gan trèo lút lên cây trứng cá trước cửa ngõ, thọc đầu nhìn xuống.

Bạn đang nghĩ tới một thằng nhóc phá phách, mặt nhìn rất bặm? Không hề. Vị khách là một đứa con gái. Con nhóc da đen nhẻm, tóc lơ thơ vàng khè, đã vậy còn mặc một cái áo dài lòng thông, đỏ hoét. Tôi thấy như cây trứng cá đang mọc ra một trái ớt.

Trái ớt yên lặng xem chị em tôi chơi hoàng tử cuối ngựa được vài ba phút. Phút thứ tư, từ trên cây nó vọt xuống một tràng cười hí hí.

- Ê! Con ngựa gì mà không biết hí gì hết. Dở òm!

- Coi cái mình ngựa kia! Tróc sơn tùm lùm. Bắt gớm!

- Con nhỏ kia. Ai cho trèo lên cây hả? Xuống ngay! Tôi chỉ tay trừng mắt. Thấy mình cần phải ra oai với Trái ớt phá bình.

- Xì. Không sợ! Còn hoàng tử nữa. Hoàng tử gì mà cái mặt ngơ ngơ y như khùng!

Tới đây thì tôi hết chịu nổi. Hét lên một tiếng, chụp cây chổi tôi chạy ra cửa ngõ.

Tôi đứng giậm chân dưới gốc cây thì con nhóc chỉ còn là một chấm đỏ nhỏ xíu tít cuối đường. Nó chắc phải nhanh hơn sóc gấp một trăm lần.

Ba nói không nên hù đánh lúc nó ở trên cây, lỡ lật đặt trèo xuống nó bị sẩy tay, té ngã. Nhưng thử gặp con nhỏ lì lợm ấy một lần xem, bạn sẽ không cách nào nhịn được. Nhất là khi nó lại dám chọc quê hoàng tử Rơm của bạn.

Chắc biết tôi vẫn canh me bên cây trứng cá, nên bằng đi mấy ngày không thấy nó nữa. Nhưng y chang ma xó, tôi vừa đội vương miện, khoác áo choàng, đỡ hoàng tử Rơm trèo lên ngựa là tiếng cười hí hí của nó lại cất lên. Lần này ở bên ngoài rào bông giấy.

“Chíu! Chíu!”

Chưa kịp phản ứng, người đánh xe ngựa và hoàng tử đã bị tập kích.

Dạn của kẻ địch là những trái nho chín đỏ, tròn căng giống hết những viên hồng ngọc tôi xỏ sâu làm vòng đeo cổ cho hoàng tử.

Dạn hồng ngọc cứ bay vèo vèo vào từ phía bờ rào. Trái bể, trái bẹp dí, trái chảy nước làm chân tôi giẫm phải cũng ướt nhèm nhẹp. Cứ như chúng tôi đang bị tấn công bởi một nữ hải tặc.

Tôi xô cửa chạy ra. Nữ hải tặc lại co giò chạy mất.

Vài lần như vậy thì mẹ tôi thông báo đã biết nhà của hải tặc Trái ớt.

- Anh phải tới gặp ba mẹ con nhỏ. Nó phá phách kiểu này, mai mốt không quăng nho mà quăng đá thì con mình phải làm sao...
- Mẹ nói với ba.

Thế là ba tôi với vai trò sứ giả lên đường. Có thêm một sứ giả nhí nữa tháp tùng. Đó là tôi.

Nhà cả Trái ớt ở mút khu đất rẫy cuối xóm. Nơi cứ như là xứ sở của nho. Nho chạy thành giàn nối giàn xanh ngắt. Nho treo toàn chùm là chùm lủng lẳng, đung đưa, lớp hồng lớp đỏ giữa những chiếc lá to đẹp như những ngôi sao xanh.

Đầu giàn nho ba con tôi tới mọc lên một ngôi nhà nhỏ xíu, bên hông có cái chái bếp lợp bằng một tấm bạt thủng lỗ chỗ và mấy

vỏ bao phân bón lạch phạch đập theo gió.

Trái ớt đang lom khom trước một bếp lò đầy khói. Nó phù phù thổi lửa. Nghe tiếng chân, nó ngược nhìn ra. Thấy cha con tôi, cái mặt tèm lem nhỏ bếp đen thui của nó chuyển thành tái mét.

- Tí à... Tí...

Mặt nó càng tái nữa, tưởng chừng sắp xú tới nơi khi từ trong nhà vẳng ra một tiếng gọi lè nhè. Tôi ngửi được mùi rượu bay ra sau tiếng gọi.

Ba tôi khẽ nhú mày. Hết nhìn con nhỏ rõ ràng đang run lên trước mặt lại nhìn về phía phát ra tiếng gọi. Cuối cùng, nắm chặt hơn tay tôi, ba dắt ra khỏi giàn nho.

- Mẹ có hỏi thì con nói mình méc vốn xong xuôi hết rồi nha! - Ba khẽ dặn tôi trên đường về.

- Dạ. Con sẽ kêu ba mẹ nó còn đánh cho nó một trận. Sưng hết mông. - Tôi trả lời ba.

Trả lời xong lại đâm lo ngay ngáy. Ba Trái ớt đang say rượu. Những người say rượu thường rất hung dữ. Liệu nó có bị đánh đòn vì lỗi gì đó không?

Tội gì đâu.

***

Trái ớt, giờ đã biết là con Tí, xuất hiện trước nhà tôi ngay sáng hôm sau.

Vẫn thập thò ngoài hàng rào bông giấy, nhưng không có viên đạn nào bay vào từ nó nữa mà là một chùm nho.

- Cho chị! - Nó thả chùm nho xuống tay tôi rồi ù té chạy.

- Chờ xú! - Tôi gọi với qua rào. - Mai Tí vô đây chơi hông?

Tôi thấy một con tàu siêu tốc tên Tí đang neo lại chân cầu, bối rối. Chắc nó không ngờ mình lại là vị khách được mời.

- Ba em có hay đánh em không?

Đó là câu đầu tiên tôi hỏi khi vị khách đặt chân vào khu vườn.

Con Tí lắc đầu.

- Ba em hiền lắm. Chỉ có say rượu ba hay khóc. Tại ba nhớ mẹ...

Con Tí khoanh tay trước gối chép miệng. Ra nó cũng có nhiều nỗi buồn.

- Em cũng nhớ mẹ. Mẹ cũng hay chơi trò công chúa cưỡi ngựa với em. Nhưng mẹ là cô ngựa. Ngựa chở em đi hết nhà luôn.

Bà ngoại tôi nói một đứa trẻ thật đáng thương khi không có mẹ. Mẹ ru ta ngủ. Mẹ ôm ta khi ta khóc. Có mẹ, lúc nào ta cũng là một em bé xinh xắn nhất, hạnh phúc nhất. Mẹ con Tí mất vào năm ngoái. Những người mẹ không bao giờ muốn rời xa con mình. Bà tôi chắc chắn như vậy. Nên nếu lỡ phải buộc đi đến một nơi xa xôi nào đó, những người mẹ đều ráng tìm mọi cách để được nhìn thấy con.

Có một đám mây luôn theo con Tí khi nó đi đến bất kì đâu. Nó gọi đám mây là Mây Mẹ. Ngày nào nó cũng kiếm một cành cây trèo lên để được nhìn rõ mẹ hơn, gần mẹ hơn. Hèn chi mà nó có thể trèo cây nhanh thoăn thoắt. Nó thềm vòng tay mẹ, thềm lại được chơi những trò đã chơi cùng với mẹ. Hèn chi nhìn thấy chị em tôi chơi hoàng tử cưỡi ngựa, nó nhin không được cứ lén tới xem, rồi ức lên bày trò chọc phá.

- Con nhỏ kể ra cũng tội... - Bà ngoại tôi hay chép miệng vậy mỗi lần nhắc tới nó.

Hễ thấy nó qua, bà vẫy lại, rửa mặt, chải tóc cho nó.

Mẹ tôi cũng không còn giận nó chuyện tấn công chị em tôi bằng đạn trái nho. Mẹ còn mua cho nó một cặp kẹp tóc bướm y hệt tôi. Tôi và bà ngoại tết mấy sợi tóc loe hoe của nó thành hai cái bím nhìn thật ngộ. Hai cái bím nhỏ chút mà đem theo cả hai chú bướm cùng đựng đưa, đựng đưa.

***

Con Tí đã trở thành vị khách thân quen với mọi người, ngoại trừ hoàng tử Rơm. Hoàng tử toàn làm mặt lạ, chẳng thèm để ý tới nó, chẳng chịu chơi cùng nó. Có thể hoàng tử còn giận vụ bị trúng đạn nho chẳng?

Con Tí có vẻ rất âm ỉ. Một bữa trong nhà nhìn ra, tôi thấy nó ngồi chồm hổm trước mặt hoàng tử.

- Nè! Nè!... Tui tên Tí! Mình làm bạn được không?

Hình như đây là lần thứ một chục tôi nghe nó nói câu này.

Lại cũng như chục lần trước, hoàng tử im re, thản nhiên ngồi quay các bánh xe.

- Nè! Mặt sữa! Tui nè! Tí nè! Làm quen nha!

Con Tí thò năm bàn tay hoàng tử Rơm lắc lắc. Hoàng tử giật ngay lại cái tay. Tôi nghĩ hoàng tử cũng hơi bị... mắc cỡ. Nên cúi đầu, hoàng tử tiếp tục trò chuyện bằng ngôn ngữ em bé với các bánh xe.

- Nè! Bạn làm tui bức rối đó nha! - Con Tí lườm lườm nhìn hoàng tử, có vẻ như nó đang rất tự ái.

- Tui biết bạn bị bệnh. Mẹ tui cũng bị bệnh vậy. Nhưng mẹ chẳng bao giờ buồn hiu như bạn. Mẹ kết bạn với tất cả mọi người. Bạn là đồ mặt sữa kiêu căng đáng ghét lắm, bạn biết không

Con Tí chấp tay ra sau đít đi xung quanh hoàng tử đúng một vòng tròn. Nếu không có những bước chân nện thịch thịch tức giận, chắc nó sẽ rất giống một nhà thông thái hoặc một cô giáo đang giảng bài.

“Học sinh” hoàng tử vẫn kiên trì với những bánh xe.

- Nè! - Thành linh con Tí hét to lên. - Nghe tui nói gì hông?

Hoàng tử đúng là đã giật mình.

- Đưa đây coi! - Con Tí giật phắt chiếc xe tải đồ chơi trên tay hoàng tử. Rồi, không thể nào tin vào mắt tôi nổi nữa, nó liệng thẳng chiếc xe bay ào qua rào bông giấy.

Tôi nghe một tiếng rớt đánh rầm xuống mặt đường.

Chiếc xe tôi tặng cho Rơm. Chiếc xe đã mua bằng toàn bộ tiền tôi đập bùng binh. Giờ nó đang bể tan nát đâu đó ngoài kia. Rồi gương mặt méo đi sợ sệt của em tôi. Tất cả làm tôi phải nháy xỏ ra.

- Tí! Mày làm cái gì vậy? - Tôi hét còn to hơn tiếng nó. Chắc bị hết tiếng hét này sang tiếng hét khác làm cho mất hồn, hoàng tử Rơm vụt khóc òa lên.

Ôm lấy hoàng tử đang nức nở, càng tức run, quay sang con Tí, tôi chỉ thẳng tay.

- Đi về ngay cho tao!

Con Tí xanh lét hết mặt mũi ngó chị em tôi. Đứng chôn chân, nó vịn vẹo khổ sở mấy ngón tay. Rồi cuối cùng, quay lưng, nó đi như chạy ra khỏi khu vườn.

Nhìn theo cái dáng lủi thủi buồn bã của nó, tự nhiên cơn giận trong tôi xịu xuống như một cái bong bóng xì hơi.

***

Ba nói tôi không nên đuổi con Tí.

- Nhưng nó ném hư đồ chơi của Rơm, ba à. Nó còn làm em khóc... - Tôi ráng thanh minh.

- Không đổ lỗi cho người khác để trốn lỗi mình, con gái. Và đừng để tức giận làm con xấu xí. Khiến một người bạn buồn, nỗi buồn đó rồi cũng sẽ lây sang con. Con không thấy sao?

Ba tôi đúng thật có cặp mắt thần. Tôi giấu kĩ rồi chứ, vậy mà ba cũng biết tôi buồn.

Con Tí đã một tuần rồi không ghé khu vườn.

Tự nhiên tôi thấy nhớ hai bím tóc nhỏ xíu của nó. Tóc nó thưa lắm, cả tôi cả bà ngoại ráng tết thế nào cũng chỉ được hai cái bím mỏng lét, nhẹ hều. Ấy thế mà nó toàn thích được thắt bím.

- Hồi chưa thành mây, ngày nào mẹ cũng thắt tóc cho em!

Đám Mây Mẹ có thấy nó bị tôi đuổi khỏi khu vườn không? Nếu có, vậy là tôi đã làm buồn đến hai người. Hèn chi buồn bã trong tôi như biết làm phép nhân, cứ gấp gấp lên hoài.

Chiều nào chơi với hoàng tử Rơm tôi cũng ngong ngóng ngó ra ngoài rào. Hoàng tử Rơm không chừng cũng ngóng con Tí y chang tôi. Hoàng tử cứ hay đến bên cửa ngõ, nắm những song gỗ tròn lắc lắc. Hoàng tử có mong chạy ra khỏi cánh cửa để đi tìm con Tí hay không?

Sau cùng, tôi quyết định thay hoàng tử tới nghiêng ngó trước một giàn nho.

- Tí nó đi chơi rồi cháu! - “Người say rượu hay khóc” (là ba nó) vừa tĩa trái vừa nói vọng ra. Giọng đúng là hiền y hệt ba tôi.

Nhưng con Tí đã đi đâu? Nó giận tôi đuổi nó về nên đã đi tìm chỗ khác chơi rồi sao? Khu vườn của chúng tôi sẽ chẳng bao giờ

được đón tiếp một vị khách nào tên là Tí nữa sao?

Vị khách biết trèo cây hái cho tôi những trái trứng cá vừa chín vừa thơm ngọt, biết vẽ những lổm sổm trên mình chú ngựa xích đu thành những bông hoa. Vị khách hay mang tới những chùm nho đỏ mọng, giúp hoàng tử Rơm có những chuỗi hồng ngọc đeo cổ đẹp và to nhất. Và vị khách là người bạn đầu tiên ghé vào khu vườn chịu ngồi trước mặt hoàng tử Rơm của tôi để hỏi đi hỏi lại: “Tội mình làm bạn được không?”

Thế là tôi đã làm mất đi không phải chỉ của riêng khu vườn một người khách quý giá biết chừng nào.

Buồn muốn phát khóc, về đến cửa nhà, tôi bỗng gặp vị khách tưởng không bao giờ gặp lại nữa... bên bờ rào.

Tôi gần như bay đến bên nó.

- Em... em... tới đền chiếc xe cho Rơm...

Chắc không thấy vẻ mặt vui mừng của tôi, lấp bắp, nó lật đật chìa ra một chiếc xe.

Tôi ngạc nhiên đến tròn mắt. Món đồ chơi tưởng rớt nát bét của hoàng tử Rơm vẫn còn nguyên si. Nhìn kĩ mới thấy một vòng băng keo chạy quanh thân xe, qua các ô cửa và bắt chéo trên mũi. Chiếc xe cứ như được thắt nơ. Một cái nơ băng keo trong suốt. Có vẻ như suốt một tuần qua nó đã được băng bó và chăm sóc rất cẩn thận.

- Chị xin lỗi...

- Em xin lỗi...

Hai tiếng nói của chúng tôi cùng lúc bật ra, va vào nhau thật vui tai.

Cùng lúc đó, từ trong vườn cũng vút lên một tiếng kêu nữa giòn tan.

- í... í... í...

Cả tôi và con Tí đều phải quay qua.

Là hoàng tử Rơm. Hoàng tử đang cưỡi ngựa. Hoàng tử đã tự trèo được lên xích đu. Vẫn vịn hai tay lên đầu chú ngựa trắng như thường lệ. Nhưng thật không tin nổi nữa. Hoàng tử đang ngược lên, đang nhìn về phía chúng tôi. Và cứ như một phép màu, một nụ cười đang dần bung ra trên môi hoàng tử. Một nụ cười rạng rỡ, sáng bừng.

Cuối cùng, tôi đã đợi được nụ cười không phải trong giấc ngủ của hoàng tử Rơm.

Cuối cùng thì... các bạn ạ, tôi đã có thể khép lại câu chuyện này.

Câu chuyện kết thúc lại không hẳn của riêng hoàng tử Rơm.

Hoàng tử cũng chẳng bao giờ muốn sở hữu riêng mình một câu chuyện. Hoàng tử là một người luôn thích chia sẻ. Thì xem đây. Giờ hoàng tử đang chia sẻ chú ngựa thần kì của mình với một người bạn nữa: một công chúa. Công chúa hay mặc áo đỏ nên cứ bị tôi gọi là Trái ớt. Ngồi sau hoàng tử, công chúa Ớt đang cười tí mắt.

Và tôi, người đánh xe ngựa, hí lên một tiếng dài, tôi cho cỗ xe xuất phát.

Gió thổi tung tóc, tung vạt áo, tung cả những tiếng cười trong vắt vào buổi chiều đẹp như cổ tích ở góc vườn.

Công chúa nhà chăn cừu

I.

Tôi đã gặp một em bé chăn cừu.

Trong hình dung của tôi, ở vùng đất vàng rực cơ man nào nắng nào cát này, nơi loài cây duy nhất xanh tốt là những bụi xương rồng thân mập mập tua tủa gai, đội những bông hoa đỏ choen choét như những ngọn đèn lồng nhỏ xíu, thì một em bé chăn cừu ắt hẳn phải có nước da ngăm màu bánh mật. Khuôn mặt bé xíu nổi bật cặp mắt to trong veo. Còn mái tóc, tất nhiên, sẽ xoăn, sẽ ngả màu vàng hoe hoe. Và các em bé chăn cừu thường rất ít khi đội mũ (trong lúc các cây xương rồng dù chả sợ gì nắng lại thích có một cái mũ đỏ trên đầu).

Một em bé chăn cừu chắc chắn sẽ có trên tay một cây hèo rất dài (vì em phải lừa cừu mà). Áo em mặc có thể dài lưng thùng qua gối, lưng bạc màu (vì phơi nắng nhiều). Quần thì sẽ ngắn lên đến bắp chân, có thể còn thủng thêm vài ba chỗ (vì bụi cỏ xước hay gai cào trong lúc đuổi theo bầy cừu).

Nếu bạn thấy một đứa trẻ đầu trần, tay hươ hươ một cây hèo thiệt dài, chân thoăn thoắt chạy trên đồng cỏ xanh rì. Đôi khi miệng còn ngậm một cọng cỏ hết cao bồi thì đó chắc là một em bé chăn cừu.

Tôi cứ nghĩ như vậy cho đến lúc gặp cô bé đó. Một cô bé chăn cừu. Mà không, phải là một công chúa nhỏ chăn cừu!

Em làm đổ sụp mọi đỉnh ninh của tôi về một em bé chăn cừu trước đó.

Tại sao một em bé chăn cừu không thể là một nàng công chúa nhỏ hay một thiên thần? Thiên thần bé con ấy giờ đang đứng

trước mặt tôi, đôi mắt to trong veo (duy điều này tôi đúng, các em bé chần cừ đều có mắt to, trong veo) tròn xoe xoe nhìn tôi thoáng chút ngạc nhiên, cặp chân mày mỏng hơi nhu nhú, còn cái miệng xinh xẻo khe khẽ động đậy cặp môi mọng trái đào:

“Chú là ai?” - Cô bé nghiêng đầu. Mái tóc dài nghiêng theo, tràn lên như một dòng suối vai mềm, óng suốt.

“Là một người khách lạ, bé con!” - Tự nhiên tôi muốn đùa một chút với khuôn mặt bầu bĩnh, hồng lên dưới vành nón (một cái nón trắng tinh hân hoi đấy nhé!).

“Cháu không phải bé con. Cháu là Có!” - Cặp môi trái đào nhương nhướng cong lên, phụng phịu.

“Vậy mình làm bạn nhé, Có bé con!” - Tôi đưa tay ra.

Cô bé có vẻ ngẫm nghĩ đôi chút, rồi cũng đặt bàn tay be bé lên bàn tay đang mở ra của tôi, nhoẻn một nụ cười:

“Cháu đồng ý. Nhưng mà chú không được gọi cháu là bé con!”

Vậy là tôi được làm bạn với một công chúa chần cừ bé con.

Mà không, một công chúa chần cừ thôi. Em không thích nếu tôi gọi là bé con.

Công chúa nhỏ một tay vịn vành nón để làn gió vừa ào lên chỉ có thể làm bay tung những sợi tóc tơ mềm phơ phất, một tay nắm lấy bàn tay tôi dẫn tôi đi trên đồng cỏ mượt xanh bất tận như trải dài về phía chân trời.

Nắng rót mật trên những thân cỏ xanh óng. Nắng rơi từng hạt, từng hạt bên mép một cái mồm dài mượt lông nhún nha nhai sợi cỏ thơm nắng mang màu của một cọng rơm. Con cừu đục lông bông lên trên đôi chân cao chắc nụi, nghênh nghênh cái đầu về phía tôi cảnh giác. Cô bé dang đôi tay như một cánh

chim nhỏ lướt trên khoảng xanh ngát mênh mang. Vòng tay đậu trên cái cổ nâu nâu xôm xòa một lớp lông hình dải yếm.

“Cháu gọi nó là Dải Yếm. Chú xem lông ở cổ nó này! Ngộ quá, đúng hông? Nó là vua của cháu đấy. Một vị vua rất hiền, phải không Dải Yếm?”.

Con cừu đực khẽ ngo ngoay đầu (chắc vì cô bé ôm nó chặt quá), hếch hếch cái mõm dài vào khuôn mặt xinh xắn đang kê sát nó rồi đỉnh đạc bỏ đi. Rất ra dáng một ông vua.

“Nó vừa hôn chào cháu đấy, chú thấy không? Nhưng mà nó hơi mắc cỡ. Chú biết đấy, nó là con trai mà. Nó không ưa nhõng nhẽo như bọn kia đâu!”

Tôi nhìn theo tay cô bé.

Nếu như gọi vị vua mắc cỡ đang ung dung bước đi kia là một đám mây trắng xộp lững lững trôi giữa bầu trời có ngút xanh. Thì trước nó, là cả một khối mây, một ôm mây khổng lồ. Khối mây ấy, thỉnh thoảng có tách ra ở rìa này hay rìa kia vài ba tẹo đầu đó, nhưng rồi chẳng mấy chốc lại nhập vào, để đồng cỏ từ phía này nhìn lại như vừa bung ra một rừng bông xôm xộp trắng.

Cô bé đi dần về phía bầy cừu.

Tôi không hiểu sao một cô bé chần cừu lại thích mặc áo trắng. Không phải cái áo dài lưng thụng qua gối như trong tưởng tượng của tôi. Đó là một cái áo đầm hẳn hoi.

Dù rất đơn giản, vải cũng đôi chỗ ngả màu và vạt áo phía trước đã hơi tơi ra, nhưng nó vẫn là một cái áo đầm.

Một cô bé chần cừu mặc áo đầm. Có thể chấp nhận được! Vì tôi biết người cha, ông ta có thể cho cô bé cả thế giới này chứ không

phải chỉ một cái áo đầm. (Nếu tôi có một đứa con gái, tôi cũng sẽ cho con mình cả thế giới. Mọi người cha trên đời này đều muốn con gái mình là những công chúa hạnh phúc và xinh đẹp, chắc chắn rồi).

Tại sao cô bé lại thích mặc đầm trắng? Nếu là tôi, tôi sẽ chọn một màu gì đó, khác biệt để không bị lẫn trong màu trắng ngợp mắt của mây cừu.

“Cháu không thích. Tại sao phải khác biệt khi bọn cháu là bạn của nhau? Ở đây cháu thích làm một chú cừu hơn là một người chăn cừu.”

Quả thật, lẫn trong mây cừu, màu trắng của cô bé cũng là một đám mây. Một đám mây xinh đẹp nhất vì em chỉ muốn làm một chú cừu. Trên tay em, dù là người đi chăn, vẫn không có một cái roi.

“Cháu sẽ làm thế nào với những chú cừu phá phách nếu không có một cái roi? Khi chúng ăn cây lá, hoa màu của người khác? Hoặc tách bầy bỏ đi chơi xa chẳng hạn” - Tôi thắc mắc.

“Cừu của cháu chẳng bao giờ phá cây cối của ai đâu!” Giọng cô bé hơi cao lên, hờn dỗi. - “Chúng là những con cừu rất ngoan. Trước đây thì Lông Nồn có hơi là một tí, nhưng bây giờ nó cũng ngoan rồi. Nó nghe lời Mắt Đen, không chạy đi chơi lung tung nữa.”

“Lông Nồn là a... con nào?” (Suýt tí nữa tôi đã hỏi: Lông Nồn là ai?)

“Con mập mập có lông trắng nhất ở kia kìa! Chú thấy không? Nó có lẫn ra đất thì lông vẫn mềm và trắng như một cục bông gòn. Lạ thật đấy! Cháu còn tưởng nó biết tự tắm cho mình nữa

kia. Còn con bên phải Long Nôn là mẹ nó đấy. Nó tên Mắt Đen. Đấy! Nó ngược lên nhìn mình đấy! Chú xem mắt nó nhé, rất đặc biệt đúng không. Nó có một khoảng lông đen vòng quanh mắt. Những con cừu mắt đen đều là những con cừu hiểu tiếng người.”

“Hiểu được tiếng người?”

“Vâng. Hôm Long Nôn bỏ đi qua đồng cỏ bên kia, cháu đi tìm nó về một quá nên có than chút xíu với Mắt Đen. Cháu nói: “Mắt Đen à, mày phải phạt Long Nôn dùm tao thôi. Nó quậy quá, cứ thích bỏ đi chơi bắt tao phải đi tìm muốn rụng cái chân.” Thế mà nó biết đấy, chú ạ! Nó giận Long Nôn đến mấy ngày. Cháu thấy rõ ràng, hể Long Nôn xán đến là nó ẩ mồm đẩy ra. Tối nó còn không cho Long Nôn nằm bên cạnh kia. Nhìn Long Nôn lúc đó thật tội!”

Tiếng “thật tội” của cô bé rơi ra theo một cái chép miệng buồn rầu.

Tôi vẫn thích nhìn cặp môi trái đào chúm chím một nụ cười hay cong lên hờn mát hơn. Và thấy rằng mình nên trở lại chuyện cái roi.

“Còn khi lừa cừu về Cháu sẽ làm thế nào nếu không có một cái roi?”

“Đó là một bí mật!”. Nét buồn tan nhanh trên khuôn mặt cô bé như một thoáng mây. Vụt chạy đuổi theo cái nón vừa bị gió tung lên trên bụi cỏ cao giờ mấy cái rìa lá xanh mỏng manh, công chúa Cỏ thả lại tôi một tiếng cười trong veo.

“Chú tưởng không có bí mật nào giữa những người bạn mà!”- Tôi hét lên, cảm giác hết những ngày mười tuổi gọi đám bạn

trên cánh đồng làng.

Tít tận cuối bầu cừu, thất bại trong việc cố trùm cái nón lên đầu con cừu mập Lông Nõn, cô bé tinh nghịch nhảy chân sáo về lại bên tôi.

Cái mũi nhỏ hơi hếch lên trong lúc em nói với tôi những lời này:

“Chú nói đúng. Giữa những người bạn không nên có bí mật! Nhưng cháu không thích chia sẻ bí mật với một người bạn không biết giữ nó. Chú có phải là một người giữ được bí mật không?”

Tất nhiên, tôi nói mình là một người như vậy và còn phải ngoéo tay.

Rồi trước vẻ chờ đợi của tôi, cô bé rút từ trong túi áo ra một cây kèn bé tí. (Các em bé chăn cừu luôn đựng trong túi áo những thứ thật bất ngờ! Thế là tưởng tượng của tôi đã đúng được hai lần). Dù trước đó, tôi đã không hề để ý thấy cái đầm trắng cô bé mặc có một cái túi xinh xinh.

Tôi tập trung vào cây kèn. Nó chả có gì đặc biệt.

Một cây kèn màu xanh lá, có cái ống dài độ một gang tay và phần miệng phình ra như một cái phễu xiu xiu. Bạn có thể dễ dàng tìm thấy một cây kèn như thế trong một rổ đồ chơi nhựa ở bất cứ cái chợ nào. Nhưng khi cô bé đưa chiếc kèn lên môi, tôi lập tức nhận ra: Đó là một chiếc kèn kì diệu. Một chiếc kèn biết hát

“Toe... Toe... Toe!”

Chiếc kèn kêu lên ba tiếng đầu tiên. Từ phía bầu cừu, như có một đợt sóng lan truyền, những cái đầu lần lượt ngẩng lên

hướng về phía âm thanh. Và Dải Yếm, con cừu đực đầu đàn giẫm giẫm guốc.

“Toe... Toe... Toe!”

Kèn kèn hồi hai. Dải Yếm ngo ngoay đầu, uốn cái ngực phồng có chòm lông yếm trắng, và bước đi.

“Toe... Toe... Toe!”

Theo sau đó là Mắt Đen, là Lông Nõn, là cả bầy cừu rục rịch bước đi.

“Toe... Toe... Toe!”

Những con cừu còn lẫn lẫn với mấy bụi cỏ muốt rượt cũng vội vã nhập vào bầy đàn.

“Toe... Toe... Toe!”

Những đám mây trôi theo một đám mây.

“Toe... Toe... Toe!”

Những cụm mây đi theo chiếc kèn xanh lá xoay xoay.

“Toe... Toe... Toe!”

Cừu ngoan ơi, mây ngoan ơi, về cùng Có nhé, chiều nay.

Vọng vào tai tôi, không biết lời hát từ đâu. Từ cặp môi trái đào chúm chím hay chiếc kèn mang màu của đồng cỏ ngát xanh.

II.

“Tôi biết vì sao anh không muốn bán bầy cừu.” - Tôi nói.

Người đàn ông trước mặt tôi đặt li rượu xuống ván gỗ. Sau lưng anh, khoảng tối loang dài hun hút theo những thân nho nối tiếp nhau, chạy xa mãi miết. Tôi nhìn anh, bỗng có cảm giác như đôi vai rộng đang trĩu xuống vì gánh cả màn đêm sâu thẳm trải hết vườn nho.

“Tôi đã gặp con gái anh chiều nay. Con bé thả cừu trên đồng cỏ.”

“Nó là một con bé đặc biệt. Anh có nghe cách nó gọi tên những con cừu. Nhiều khi, tôi nghĩ không chừng con bé biết nói chuyện với lũ cừu cũng nên.”- Ánh mắt người đàn ông thoáng mỉm cười.

Tôi biết. Đó là nụ cười kiêu hãnh của một người cha.

Rất nhanh, ánh mắt ấy rời tôi chuyển về nơi nào đó trên giàn lá thẫm màu đêm.

“Con bé theo bầy cừu từ hồi hai tuổi. Vợ tôi đi thả cừu và cô ấy mang con bé theo. Thật lạ, đến cả con cừu đực dữ nhất đàn cũng không bao giờ húc Cỏ, dù khi ấy con bé chỉ như một cái nắm lũn chũn bước đi. Chiều chiều, vợ tôi còn đặt con bé trên lưng con cừu đực ấy để nó chở về. Tôi đã vì chuyện này mà cãi nhau với cô ấy nhiều lần. Làm sao có thể đặt niềm tin vào một con cừu? Nó có thể thành linh lao lên, nhảy cẫng, hất con bé ngã. Nhưng có lẽ là tôi đã lo xa. Con gái tôi, con bé chưa bao giờ ngã khi cưỡi một con cừu! Bầy cừu yêu con bé. Còn với con bé, chúng còn hơn cả những người bạn.”

Và vì không muốn làm vỡ nát thế giới tuổi thơ của con, anh chọn lựa hi sinh thế giới của mình. Tôi nghĩ. Tôi biết tình yêu của anh. Mái nhà thứ hai của anh. Nơi anh yêu không kém gì tình yêu dành cho cô con gái nhỏ. Sáng nay, lúc nhìn bàn tay anh vuốt trên những thân nho khẳm khiu, nâng niu từng chùm trái xanh bé tí trở ra từ đoạn cành mỏng mảnh. Tôi đã biết. Bán khu vườn, với anh, một người trồng nho, như là cắt đi một phần hạnh phúc của mình.

“Nếu là tôi, tôi sẽ bán bầy cừu. Khu vườn nho này cũng khoảng chừng giá đó. Anh biết đấy, người ta không thể trả bằng cái giá anh nói, để mua một mảnh đất vườn”.

Sáng nay tôi đã khuyên anh điều này.

Xin thể. Đó là những lời khuyên rất thật. Không phải vì để mua khu vườn của anh với một cái giá rẻ hơn.

Tôi chỉ nghĩ cho anh. Một người trồng nho yêu khu vườn, buộc phải bán một trong hai thứ: hoặc bầy cừu, hoặc vườn nho để trả cho những chi phí chữa trị kéo dài vì người vợ nằm viện đã lâu ngày.

Và sáng nay, bằng cái đầu của một nhân viên thẩm định giá, tôi nghĩ: Để lại mảnh đất thì vẫn có lợi hơn một bầy cừu.

Tôi định ninh thế. Cũng như đã định ninh rằng: Mọi em bé chăn cừu đều có nước da ngăm ngăm bánh mật và cái đầu xoắn tít, vàng hoe.

Một âm thanh gì đấy khe khẽ và tha thiết lắm lôi tôi ra khỏi giấc ngủ chập chờn.

Vẫn nằm im vờ ngủ, tôi nghe cuộc nói chuyện (giờ đã rõ ràng thứ đánh thức tôi là một cuộc nói chuyện) của hai cha con họ.

Giọng cô bé:

“Ba! Ba bán bầy cừu đi ba.”

“Sao vậy con? Bầy cừu vẫn cần hơn vườn nho, cứ để chúng đấy con à!”. Tôi biết, người cha đang nói những điều không thật.

“Không đâu ba! Vườn nho vẫn tốt hơn. Bầy cừu thì cứ bắt mình ngày nào cũng dẫn chúng đi ăn. Ba phải vào bệnh viện chăm sóc mẹ. Mà con thì sắp vào năm học mới rồi. Con không thể học tốt được nếu còn phải chăn cừu. Hơn nữa bọn cừu chúng cũng làm con phát chán ba ơi! Chúng cứ chạy lung tung. Chiều nay con Lông Nõn còn bỏ đi rất xa để con phải đi bắt nó về. Còn Mắt Đen thì cứ như một con ngốc ấy. Nó cứ húc đầu vào Lông Nõn, làm con ngăn chúng ra đến mệt phờ. Cả Dải Yếm nữa. Chiều rồi mà nó cứ cố tình không muốn trở về, làm cả bầy cũng lười biếng theo. Con đã hét khan cả cổ và quất nó đến đau cả tay. Mai con sẽ không đi chăn chúng nữa đâu ba! Ba bán hết chúng đi! Khi mẹ về mình sẽ nuôi lại một bầy cừu nhỏ, biết nghe lời hơn, ba nhé!”

Tôi không nghe người cha trả lời. Chắc anh cũng như tôi, buồn bã nhận ra rốt cuộc thì thế giới tuổi thơ tươi đẹp anh cố bảo vệ cho con cũng đã mất đi rồi.

Con bé đã biết. Nó nói những điều không thật tức là trong nó đã có những đấu tranh, những đau khổ khi biết mình phải chọn lựa.

Và nó chọn, cũng giống như anh, không phải vì bản thân mình.

Để con phải đứng trước sự lựa chọn, đánh mất cái này hay cái kia. Tôi nghĩ, đó là một sự tàn nhẫn. Sự tàn nhẫn của người lớn và đôi khi là của số phận.

Người cha ấy cũng chắc nghĩ như tôi nên sau sự im lặng kéo dài lâu rất lâu, tôi nghe tiếng anh, đã gần như một âm thanh gì nghẹn đặc:

“Ba!... Ba xin lỗi!... Cỏ à!”.

Vẫn nhắm mắt, nhưng tôi biết bên chiếc bàn nhỏ ngoài kia, người cha đang ôm chặt đứa con gái nhỏ của anh vào lòng. Họ khóc cùng nhau.

Còn tôi, không đứng bên khốe mắt nhắm chặt cũng có cảm giác gì ươn ướt.

III.

Cô bé quả thật đã không ra với đàn cừ buổi sáng sớm hôm sau đó.

Người cha gọi con gái nhiều lần nhưng vô ích, cô bé kiên quyết không chui ra khỏi tấm chăn trùm kín đầu.

Đầu hàng con, người đàn ông lùa bầy cừ ra cánh đồng. Tất nhiên anh phải cầm một cái hèo dài.

Có không len lén chạy ra thò đầu qua cửa sổ nhìn theo như tôi đã nghĩ. Quanh quẩn bên chiếc bàn ở góc nhà, em lúi túi sách ra, làm như đang học một thứ gì đó rất say sưa.

Mãi đến xế chiều, trở về từ đồng cỏ, tôi thấy em ngồi tư lự trên bậc thang cao nhất của chuồng cừu. Chiều nhuộm hồng những sợi tóc em trong ánh sáng rực rỡ cuối ngày. Nhuộm hồng luôn cây kèn nhỏ xanh lá em cầm.

“Toe... Toe... Toe!”

Những sợi ánh sáng như vỡ dần, tàn lụi trước mắt tôi.

“Toe... Toe... Toe!”

Tôi nghe chiếc kèn đang hát. Bài ca nương theo gió gọi đàn cừu từ tít tận đồng cỏ trở về. Bài ca cuối cùng.

Người đàn ông nói với tôi: Anh đã gọi người đến bán bầy cừu.

Tôi lẽ ra phải quay về.

Mảnh đất sắp cần tôi thẩm định giá để mua, giờ người ta không bán nữa. Tôi chẳng còn việc gì ở đây nữa cả. Và ngày nghỉ cuối tuần thì cũng đã gần trôi vèo đi cùng đồng cỏ mất rồi.

Nhưng không hiểu sao tôi cứ muốn nán lại thêm một đêm nữa. Và chờ đợi. Điều mà tôi không hề muốn đến ngày mai.

Đêm cuối cùng trong căn nhà nhỏ thật dài.

Giữa tĩnh mịch, có thể nghe thấy tiếng gió khua xào xạc giàn lá nho lẩn trong vài tiếng be be nho nhỏ đưa lại từ phía chuồng cừu. Có chú cừu nào đó đêm nay cũng không ngủ được như tôi? Nhưng rồi hình như lại thêm một chú cừu không ngủ, thêm một chú nữa... Những tràng be be dần to.

Chột dạ, tôi ngồi dậy. Không phải trộm chú.

Người đàn ông vẫn ngáy đều đều trên bộ ván gỗ bên kia.

Tôi đi qua anh, giẫm chân vào bóng đêm bước hướng về phía khu chuồng. Tỏa tròn loang loáng một vạt đêm, phía ấy có một ngọn đèn đang sáng.

Là cô bé!

Tôi nhận ra màu áo trắng nổi bật trong quầng sáng như một thiên thần đang ngồi giữa ánh hào quang. Quỳ một chân trên cái sàn gỗ trái đầy cỏ, thiên thần nhỏ âu yếm vuốt khoảng lông yếm trước cổ một con cừu lớn. Xung quanh cô bé, ba bốn con cừu khác nữa. Con dụi mõm, con nằm gác đầu lên chân, “be be” nũng nịu. Cái xuống ôm một con cừu be bé mập ù, lông trắng nõn, em thì thầm cùng nó điều gì đó mà tôi không nghe được. Chỉ biết rằng lúc thấy tôi, em đã cười với một đôi mắt ướt:

“Cháu lên chào tạm biệt chúng. Chú có thể giữ bí mật không? Cháu đã nói với ba rằng cháu không thích bầy cừu!”.

Tôi ngoéo tay lần nữa với em.

Cam kết giữ bí mật điều mà người cha vờ ngủ say kia đã biết.

IV.

Người mua bầy cừu đến với một chiếc xe tải rất to.

Người ta bắc một tấm ván dài từ mặt đất lên tới thùng xe. Dải Yếm là con cừu đầu tiên bước lên trên đó. Vẫn đỉnh đạc tư thế của một ông vua. Nhưng lên được nửa chừng thì nó quay đầu lại. Tiếng khóc của cô bé đã ồ lên ào ạt như một trận mưa. Giấu mặt trong vòng tay rộng của cha, cô bé hét lên giọng lạc hẳn đi.

“Đi đi! Dải Yếm! Tao không cần mày nữa. Đi đi!”

Với tất cả chúng tôi, tiếng hét nghẹn ngào của em như một mũi tên sắc nhọn chọc vào tim đau nhói.

Bầy cừu đã lên đến con cuối cùng. Người mua cừu sập mạnh thanh chắn thùng xe, những cái mồm trắng còn cổ thò ra, trảng tiếng “be be” lạc lõng ngơ ngác.

Xe nổ máy, bụi mù lên thành những lớp, cuộn tròn.

Vùng khỏi vòng tay cha, cô bé chạy theo lớp bụi tung lên, bàn tay nhỏ vẫy liên hồi như tuyệt vọng.

“Tạm biệt... Tạm biệt, Dải Yếm!... Tạm biệt, Mắt Đen!... Tạm biệt, Lông Nõn!...”

Tiếng hét của em đã gần với một tiếng gào.

Người cha chạy theo con.

Bước chân tôi chông chênh hay tại những bờ cỏ nhấp nhô mà bóng hai cha con cứ xiêu vẹo trong ánh nắng đỏ vàng, gãy khúc.

Tôi cho hai cha con họ quá giang xe vào thành phố.

Đó là quãng đường dài trong sự im lặng.

Cô bé ngồi sau tôi, thỉnh thoảng chắc vì mệt quá gục cái đầu nhỏ vào lưng áo. Không biết có giọt nước trong vắt nào rỉ rỉ bên khóe đôi mắt to văng ra, đọng lại trên áo tôi.

Xe dừng.

Bệnh viện thành phố ngày đầu tuần chật ních, ồn ào.

“Anh đi nhé! Cảm ơn anh rất nhiều. Giờ cha con tôi vào thăm cô ấy.” - Người cha bắt tay tôi.

Cô bé vẫn đứng im.

Vĩa hè gạch đỏ làm cơn nắng nửa buổi sáng chừng như gắt gao hơn.

“Kìa! Chào tạm biệt chú đi con.” - Người cha nhắc.

Một tiếng còi xe bọc bội vượt qua tôi. Vội vã, tôi xoa bàn tay lên mái tóc mềm:

“Chú đi nhé! Chào cháu, Cỏ bé con!” - Cặp môi trái đào khẽ rung rung. - “Đừng buồn. Họ sẽ chăm sóc tốt cho bầy cừu, cháu à!”.

Hình như tôi đã nói điều gì sai. Vì đôi mắt to trong veo hướng về tôi kia đã đẩy lên lại một màn nước mờ mờ.

Luống cuống, tôi nổ máy xe. Tôi sắp làm một kẻ chạy trốn. Chạy trốn những dòng nước mắt lại khơi lên vì tôi, một kẻ vụng về. Chạy trốn trong một cảm giác gì đó ngọt ngạt, khó chịu cứ đẩy lên, lên mãi.

Xe vẫn đều đều nổ máy. Cô bé vẫn dụi dụi hai cườm tay nhỏ lên đôi mắt đỏ hoe. Vẫn chôn chân trên vỉa hè gạch đỏ.

Bỗng tôi ao ước một cách mãnh liệt có được cơn gió thần kì phá toang đi bức tranh với cái nền là những viên gạch đỏ, là màu trắng bệnh viện lạnh toát. Để tất cả lại được cuốn về trên màu xanh bạt ngàn của đồng cỏ với những giọt mật nắng rót vàng, với những cụm mây lơ lửng trên trời, và nhõn nhơ trôi giữa cánh đồng cùng mấy cọng cỏ dài còn vương bên những cái mồm trắng nhai nhai.

Và em, cô bé đang dụi dụi mắt kia, là một áng mây đẹp nhất, tinh khiết bỗng bênh cùng chiếc kèn xanh lá trên môi...

Biệt đội Mít ướt

I.

Thằng Dũng rút cuộc cũng về.

Tin Ròm, tay thám tử số Một của Biệt đội nhảy tung tung trên chốt quan sát, tay lăm lăm cái ống dòm siêu hạng như thường lệ.

- Tao đã thấy địch... à không thấy nó! Nó đang vô phòng. Nó ngồi trên giường. Nó lắc đầu gì đó với mẹ nó. Nó không có... có ...

- Có cái gì? Có cái gì?

Cả đám ngóc cổ ngó lên, từ dưới đất nhón nháo, lao xao.

Do thám viên có vẻ như không nghe thấy gì. Cứ đu lấy cái chốt quan sát là cành cây sung già nhất xóm, nó ngắc ngư lúng búng gì đó đến phát bực.

Không chờ được nữa, phốc đến ôm thân cây to oành, chân đẩy, bụng đẩy, tay níu, thoát cái, tôi đã ở ngay cạnh Tin Ròm.

- Gì vậy mà? Thằng này! Mà thấy nó không có cái gì ...

Tới đây tôi đứng sừng.

Tôi ngó do thám viên. Do thám viên ngó tôi. Tay nó thôi không làm cái ống dòm siêu hạng nữa mà đưa lên dụi dụi mắt. Mắt nó chắc phải nhét mấy trăm hột bụi.

- Ê! Thủ lĩnh! Cái gì trên đó vậy? Tụi bây thấy cái gì vậy?

Đám bên dưới coi bộ cũng hết kiên nhẫn, hét um lên.

Tôi ngó xuống cả đám. Toàn những dũng sĩ tinh nhuệ, Biệt đội Xóm Gò của tôi ấy.

Có nên cho tụi nó hay điều tôi vừa thấy không?

Rằng Dũng, kẻ địch hạng nhất của Biệt đội, sau một tháng biến mất, nó đã xuất hiện lại với kiểu tóc mới cứng. Một cái đầu trọc lốc.

II.

Bạn sẽ thế nào nếu ngày nọ, địch thủ bạn bỗng rụng tóc bị thổi vèo đi đâu mất sạch

Bạn chắc sẽ được cười một xịu, cười bể bụng với cái đầu dài thòng, lảng ợt như trái dưa của nó.

Bạn chắc tha hồ đi sau nó hét lên: “Ê! Sư cọ! Sư cọ đầu bum!”. Hay sẽ được rình rình gõ lên cái đầu trọc nó một cái, rồi “boong... boong” vừa giả tiếng chuông kêu bạn vừa chạy biến.

Toàn những trò vui đáo để!

Những trò vui xứng đáng được thực hiện bởi tất cả dũng sĩ của Biệt đội.

Những dũng sĩ từng bị kẻ địch méc cô hoặc méc mẹ vì đủ thứ chuyện, để nào phạt dọn vệ sinh, nào phạt đứng góc bảng hoặc mông ăn roi...

Với những trò vui ấy, bạn sẽ tha hồ mà cười nữa. Cười hí hí, cười há há.

Nhưng lạ ghê, lọt vào “đại bản doanh” của kẻ địch rồi, đứng lơ nhố quanh cái đầu trọc lốc của nó rồi, tôi nhìn qua, không thấy đứa nào nhếch lên được một tí ti môi.

- Mà dĩ hơ hơn chưa

Tin Ròm, vẫn thẳng do thám viên nhanh nhẩu nhất bọn, lên tiếng.

- Cũng dĩ dĩ...

Kẻ địch nhe răng cười.

Sao tôi thấy ghét nụ cười của nó ghê gớm!

Coi cái mắt nó kia: Mắt còn lướt hết một lượt như đếm quân số giúp Biệt đội bọn tôi. Còn nháy nháy mấy cái. Còn từ từ dùng đũa nước hết bọn con gái.

- Cảm ơn tụi mày tới thăm tao nha...

Bày đặt không à! Nó làm như thân thiết với bọn tôi lắm.

Nó làm như tụi tôi quên được vụ mới tháng trước, nó suýt chó ra cây mận nhà nó, báo hại tôi với thằng Tin vừa bùm mận hái trộm vừa lấy trớn ráng phóng qua bờ rào, rách tẹt cái quần.

- Ở trên lớp bữa giờ có gì vui không tụi mày?

Làm bộ hoài! Nó làm như không biết cô Chinh chủ nhiệm thiếu đứa học trò siêu cứng là nó, gọi đứa nào đứng dậy đọc bài cũng lộn thành “Dũng”, “Dũng”, nghe hết muốn học.

Rồi cả nhỏ Cà Na lớp trưởng cùng tụi con gái cứ ra chơi lại tụ lại thăm thì, xếp xếp, gấp gấp. Cái hộp thủy tinh trong học bàn trống của nó trên lớp chắc cũng sắp được một nghìn con hạc.

“Một nghìn con hạc giấy sẽ được một điều ước”! Tôi biết cô bé Xa Xa Cô trong bài tập đọc mới được học đã bày cho đám con gái như thế.

Tôi là con trai, là thủ lĩnh Biệt đội dũng sĩ Xóm Gò tôi chẳng việc gì phải nghe theo nhỏ Xa Xa Cô ấy. Nhất là khi mấy miếng giấy màu tôi lén lấy của Cà Na về, sau cả tiếng đồng hồ ngồi cắt xếp đều trở thành mấy cục méo mó vo tròn. Đến là ghê!

- Trên lớp vui lắm! Bữa giờ tụi tao chơi đấu hình, chơi đá cầu công. Không có mày, tụi tao lỡ đá cầu véo lên trên bóng đèn mà không ai méc cô. Sướng... ừ... ầu...

Oang oang rao của cái loa Tin Ròm đến phút cuối ngọng lúu vì bị bàn tay Quân lực sĩ bụm ngay miệng.

Cái thằng! Nhiều khi sự láu táu của nó xứng đáng tặng cho vài cú đấm. Ai đã bình chọn nó làm Thám tử viên hạng Nhất nhi

- Ờ... Tụi mày... chắc ghét tao lắm!

Thằng Dũng kết thúc chuyến thăm của chúng tôi bằng một tiếng thở dài.

- Dũng mệt rồi hả con

Sau tiếng thở, mẹ nó lập tức xuất hiện, hệt như một bà tiên trong truyện cổ.

Dịu dàng, bà tiên đỡ đứa vừa thở dài nằm lại xuống nệm. Bà còn hỏi nó có muốn uống chút sữa không.

Nhưng mệt mỏi lắc lắc cái đầu trọc, thằng Dũng chỉ nhắm mắt.

Buồn bã, bà tiên tiễn bọn tôi ra tận cửa.

- Cô cảm ơn mấy đứa. Rảnh tới chơi động viên Dũng giùm cô. Bác sĩ nói tinh thần Dũng tốt thì mới vượt qua được. Đẳng này...

Bà tiên bỏ dở câu nói, quay mặt đi.

Bạn sẽ làm gì nếu một bà tiên, một người lớn, trước bạn bật khóc?

Mẹ tôi nói nước mắt trẻ con là những giọt nước trong vắt nhất, còn nước mắt người lớn lại là những giọt nước buồn nhất.

Chắc vì vậy mà trên đường về, cả Biệt đội mặt đứa nào đứa nấy cũng iu xiu như bánh tráng nhúng nước.

Những cái bánh tráng nhúng nước buồn.

- Chán ghê tụi bây hơ

- Ờ... Chán ghê!

Những cái bánh trắng, từng là một Biệt đội siêu dũng sĩ, không hiểu sao cũng đều lần lượt thở dài.

- Thằng Dũng... chắc nó bình nặng lắm hơ?

- Thì đó... Cái đầu nó trọc lốc!

- Chị tao nói nó đầu trọc là vì nó vô hóa chất.

- Hóa chất là cái gì mà?

- Tao biết nè. Nó là thuốc độc. Ông ngoại tao nói đó. Hồi đó, người ta cũng chích cho ông ngoại tao. Về nhà đầu ông tao trọc lốc...

- Rồi ngoại mày có chết không?

- Có...

- Vậy... thằng Dũng... nó cũng chết hả, tụi bây?

Lại Tin Ròm. Thằng do thám viên láu táu.

Tôi hồi hận kinh khủng khi nhớ ra chính mình đã phong nó làm Thám tử viên số Một.

Nó phải là hạng bét. Đồ miệng mồm ăn mắm ăn muối gì đâu không!

III.

- Mày tới nữa hả?

Thằng Dũng tròn mắt khi thấy tôi thò đầu qua cánh cửa.

Cái thằng không lịch sự niềm nở với khách khứa gì hết. Lẽ ra phải ngồi dậy mời khách uống ly nước, ăn cái bánh.

Nhưng thôi. Nó đang bệnh, tôi không chấp.

Chấp tay sau đó, tôi - thủ lĩnh Biệt đội siêu dũng sĩ - thấy rằng cần phải đi tham quan “đại bản doanh quân địch” tức phòng nó

một tí.

Từ trên chốt quan sát cảnh sung nhìn vô, lâu nay tôi chỉ thấy được mỗi cái giường, cái bàn học cùng điệu bộ ngồi học bài chăm chỉ dễ ghét của nó.

Tôi cứ tưởng phòng nó chán ngắt như một cái chùa hoặc một lớp học. Ai mà ngờ nó có cả thế giới siêu anh hùng cực kì ác liệt trên tường. Nào Batman đeo kính đen, bay vun vút, Ironman trong bộ giáp sắt mắt chiếu lửa, lại cả Người Sói giơ móng vuốt ngầu hết chỗ nói.

- Mà mày thích siêu anh hùng nào nhất? - Ra một thể đánh y hệt Superman trong tấm hình dán gần mình, tôi hỏi.

- Trước tao thích nhiều lắm. Giờ tao thích bạn này à!

Tôi nhìn theo ngón tay nó. Trên khoảng tường gần nó nhất, có một tấm hình khá mới (chắc mới dán đây thôi). Hình của một Ninja Rùa.

- Nhưng tao nhớ đây đâu phải siêu anh hùng! - Tôi phản đối

- Kệ. Ninja Rùa cũng có sức mạnh siêu vô địch. Có cả cái đầu trọc... giống tao!

Thằng Dũng cười. Còn tôi hết muốn cười.

Đi tới đi lui trong phòng. Tôi thấy mình không giống siêu anh hùng, giống một thủ lĩnh danh tiếng nữa. Tôi là một ông cụ. Ông cụ lúc đi qua, lúc đi lại, hết đếm gạch dưới sàn sang đếm mấy ngón chân.

- Ê! Tới đây! Tao cho mày rờ thử. Vui lắm!

- Rờ cái gì? - Ông cụ tôi đứng sững lại, há hốc.

- Đầu tao, chớ cái gì! Tới đây!

Thằng Dũng ngoắc ngoắc tay.

Thật không tin được. Thằng Dũng là người siêu năng lực rồi. Nó đọc được ý nghĩ của người khác. Nhưng chuyện gõ “boong boong” chọc quê cái đầu trọc của nó chỉ thoáng qua chút xíu trong ý nghĩ tôi thôi mà, lại lâu lắc rồi mà. Nó cũng biết tuốt ư? Ghê thật!

- Làm gì đó mày? Tới đây!

Biết làm sao được. Nó đã hối thêm lần nữa. Tôi đành lò dò đi tới, ngồi nép bên giường nó. Không có đứa nào trong Biệt đội đang nhìn thấy cảnh này từ chốt quan sát cảnh sung đó chứ. Không khéo tôi phải chui xuống đất trốn vì quê xệ. Đường đường một thủ lĩnh oai vệ là thế...

- Đưa tay mày đây!

Chụp bàn tay tôi, thằng Dũng bỏ trên đầu nó. Một cái đầu không có tóc. Một cái đầu chạm vào không thấy mát rượi, không thấy êm. Chỉ cảm giác châm châm, chích chích trên da đến kì cực. Kì cực như khi bạn cầm lên một cọng cỏ khô queo và ráng kiểm mấy giọt sương mới thấy còn lấp lánh. Kì cực như lúc bạn ngồi xuống một cái bàn trống hươ trống hoắc và ráng ngóc tìm đứa bạn đã từng ngồi đó. Đứa bạn có thể vì bạn không ưa nó, đòi đánh nó nên nó đã sẵn sàng biến mất như sương.

Kì cực nhắm không chịu được nữa, nên tôi giật lại bàn tay.

- Ơ. Mày không thích hả? Vậy mà mấy thằng kia kêu tạo cho rờ thử. Tụi nó kêu vui lắm. Mặc cười lắm.

Thằng Dũng ngơ ngác.

- Không! Vui. Vui mà... Tao thích mà...

Tôi lật đật lên tiếng.

Nhưng chắc mặt tôi phải phản đối câu tôi nói ghê quá, nên thằng Dũng lại nằm dài ra giường, ngó lên nóc nhà.

Một lát sau, chắc mỏi cổ, nó quay qua ngó tôi.

- Tao nhờ mày một chuyện nhỏ xíu này nha!

- Chuyện gì?

- Mẹ tao có hỏi, mày nói tao hết buồn rồi nha. - Nhưng mày đâu có hết buồn

- Tao gần hết rồi. Còn một ít như cái móng tay này thôi à.

Thằng Dũng giờ giờ ra cái ngón út, nói với vẻ rất thật.

- Có bằng cái móng cũng không được. Mày phải hết sạch buồn. Bác sĩ nói tinh thần mày tốt thì mới vượt qua bệnh được.

Đoạn này tôi vừa đóng vai ông cụ, vai bác sĩ, vừa kiêm luôn vai mẹ thằng Dũng. Biết có nói trật chỗ nào trong câu mẹ nó nói với tụi tôi bữa trước không.

- Tao có buồn vì bị bệnh đâu. Tao buồn vì... làm buồn mẹ tao thôi!

Tiết lộ của thằng Dũng làm tôi muốn kêu trời.

Gì mà cứ như một mớ bòng bong rắc rối. Mẹ thằng Dũng buồn vì nghĩ nó buồn. Nhưng nó lại buồn vì sợ nó làm buồn mẹ nó.

Tưởng tượng trước mặt bạn tự nhiên rớt phịch xuống một núi dây rối tung beng lên nhé. Bạn chạm vào đâu để gỡ cũng nghe dội lên âm thanh hết tiếng đàn, nhưng không phải “tưng tung tưng” mà là “buồn buồn buồn” nhé.

Chao ôi. Bạn sẽ hiểu, bạn sẽ biết tôi đang cảm giác làm sao.

Đã vậy, cánh cửa phòng còn bật ra, để thò vào gương mặt hì hì dễ ghét của thằng Tin thám tử viên.

- Ê, Dũng. Hết buồn chưa mậy? Cho tao rờ cái đầu cọ mày thêm chút nữa coi!

Chẳng lẽ giờ tôi phi cho cánh cửa một cú, bằng chiếc dép đang mang dưới chân?

IV.

- Mình làm gì giúp thằng Dũng đi, tụi bây - Quân lực sĩ lên tiếng.

- Giúp gì nữa mậy? Ngày nào tao cũng tới chơi với nó!

- Tao thì kể chuyện ở trường cho nó!

- Còn tao đem hết bộ Doraemon cho nó mượn.

- Tao thì toàn giả bộ chơi thua, để nó thắng tạo hết cộc hình.

Trên bãi đất trống, dưới chót quan sát cây sung quen thuộc, Biệt đội dũng sĩ bọn tôi họp thành một cái chợ. Ai kêu chỉ bọn con gái mới được độc quyền họp chợ đâu nào?

- Im lặng. Im coi. - Quân lực sĩ ráng trấn áp không khí. - Nhưng tao thấy tốt nhất vẫn là giúp nó tới lớp lại. Giúp nó đi học. Nghe chưa? Đi học!

Không gian im phăng phắc giây lát.

- Thôi đi mày. Nó yếu xiu. Chơi ở trong phòng không còn kêu mệt.

- Đúng rồi. Nó sẽ leo không nổi cầu thang lên lớp.

- Nó sẽ bị tụi lớp 5B chọc quê đầu trọc cho coi. - Nó chắc chắn không muốn đi học!

- Tụi bây ngu quá! Còn tụi mình đây chi! Tụi mình sẽ giúp nó. Nó chắc chắn thích đi học.

Ài chà. Thằng Quân này. Dù có to con nhất, đánh lộn ngon nhất. Dù có đang sùng. Cũng không nên gom hết cả đám vào một cục “ngu” bự chẳng chứ.

Thật không xem thủ lĩnh ra đâu hết!

Thế là tăng hăng một tiếng thật to, tôi - thủ lĩnh Biệt đội - xốc xốc lại lưng quần cho thêm khí thế, hạ câu quyết định như thường lệ.

- Rồi. Không cãi nữa. Tụi mình sẽ giúp thằng Dũng đi học lại. Được chưa?

Chuyện giúp thằng Dũng đi học lại hóa ra còn dễ hơn ăn kẹo.

Cái thằng quá xứng đáng là học trò cưng của cô Chinh. Ở trong phòng, thấy nó là một cục bột nhão nhoẹt, buồn thiu là thế. Vậy mà vừa đến cổng trường, mặt nó đã rạng lên, mắt nó đã khoái tít chạy từ góc sân này sang góc lớp khác.

Có sức, chắc nó đã không đợi chúng tôi đỡ, mà nhảy vèo từ sau xe Quân lực sĩ xuống đất.

“Cô muốn cho bạn đi học lại lắm. Nhưng bạn yếu quá. Cô lại phải ngồi chợ cả ngày. Nhà gần chợ, còn chạy về ngó chừng bạn được. Chứ trên trường.”

Mẹ thằng Dũng bảo đảm sẽ không ngạp ngừng, rồi lo lắng nhìn theo như sáng nay. Nếu cô thấy Biệt đội dũng sĩ bọn tôi cứng nó như thế nào.

Nó chính xác là một hoàng tử nhé!

Hoàng tử có cả đội vệ binh rất oách. Đứa nào đứa nấy đầu đều trùm một cái nón sùm sụp. Đương nhiên rồi. Vì hoàng tử cũng đội nón (để che cái đầu trọc). Chúng tôi phải không có sự khác biệt. Và chúng tôi là một đội khá ngầu.

Tin Ròm, với vẻ nhanh nhẩu như mọi khi, là đứa đi trước. Nó tự hào ra mặt vì được xách cặp cho hoàng tử.

Quân lực sĩ tiếp ngay sau Tin, nó đi chậm, nhưng bước nào bước nấy thành thịch chắc nịch. Nó đang làm nhiệm vụ quan trọng nhất bọn: cõng hoàng tử. Và đương nhiên là người nhận được nhiều quan tâm nhất.

- Mệt chưa Quân Mệt cho tao xuống nha, tao tự đi được mà! - Quan tâm số một là của Hoàng tử.

- Nó mệt, còn tao mà...

- Ê, Quân. Còn tao nữa. Mệt kêu tao nha!

Quan tâm số hai, số ba, số bốn là của cả đám rần rần kéo theo sau.

Thế đấy. Nên chả đứa nào để ý đến tôi. Kể đi cuối.

Tròng qua đầu một lúc hai cái cặp, vừa của tôi, vừa của Quân lực sĩ. Tôi gườm gườm đi, gườm gườm ngó những ánh mắt đủ loại trong sân trường.

Chắc ngán oai của một thủ lĩnh tự nhiên quá trời ngẫu xạ như tôi, nên đến bọn “kình địch” lớp 5B chuyên chọc phá, đập lộn với bọn tôi cũng không mở miệng trêu lấy một tiếng.

Lúc thằng Quân leo đến đầu cầu thang, hơi loạng choạng, một thằng 5B còn chạy ào ra đỡ phụ.

- Cảm ơn mày nha! - Thằng Sơn nói với nó.

Tôi nghĩ. Chắc cũng như tụi tôi lần đầu vào thăm thằng Dũng. Nó phải nhớ câu đó cả ngày.

Thằng Dũng đi học lại đúng là làm không khí lớp khác lạ hẳn.

Không quây quọ như cậu bé trong bài tập đọc “Vương quốc vắng nụ cười” tụi tôi học hồi lớp Bốn. Nhưng có nói về, Vương quốc lớp học đang buồn chán bỗng hóa thành cả thế giới niềm vui.

Cô Chinh vui, lớp trưởng Cà Na vui, tụi tôi vui. Nhưng thằng Dũng nói rằng nó là người vui nhất. Bằng chứng là suốt buổi học, rồi suốt tuần học, nó luôn cười tít mắt.

Cũng tít mắt như thế trước những bài tập cô Chinh cho, nó giải vèo vèo. Cái thằng đúng thật siêu trí nhớ chứ! Đổi lại là bọn tôi, chỉ cần ba bữa không học, cái đầu đã tự hóa phép thành một trang giấy trắng tinh.

- Không phải siêu trí nhớ đâu! Tao cũng hay quên lắm Tao nhớ bài là vì tao vẫn học lúc trong bệnh viện.

- Trong bệnh viện á

- Ờ. - Mặt thằng Dũng đầy vẻ bí bí, mặt mặt. Mắt nó lại lấp lánh sáng lên. - Tụi mày biết không, trong bệnh viện cũng có lớp học nha. Lớp đó hử. Vui lắm! Đứa nào cũng như tao vậy nè, đầu trọc và thích học kinh khủng. Tụi nó cũng quây tưng nữa. Toàn những siêu quây có cỡ. Bữa nào tao lấy điện thoại chụp hình tụi nó đem về cho tụi mày coi. Bảo đảm mấy đứa bày khoái nhau ngay...

Tôi không chắc đám tôi có “khoái nhau ngay” được hay không. Nhưng giờ tôi thấy thật ganh tị quá đi mất. Thằng Dũng

có vẻ khoái lớp học bệnh viện đó hơn bọn tôi thì phải. Kể được một lần nó thao thao kể miết.

Học trong bệnh viện có gì hay đâu chứ. Nếu tôi bị bệnh tôi sẽ chẳng muốn học. Tôi sẽ tranh thủ bắt mẹ cho tôi chơi một trăm ngày, ăn gà rán một trăm ngày.

Nhưng khi cô Chinh nghe câu chuyện về lớp học trong bệnh viện, cô nói đó là nơi có những đứa trẻ dũng cảm nhất.

Cô còn bật *laptop*, tìm trên *Google* và mở cho chúng tôi xem đoạn phim tụi nó đang học. Lập tức, mấy đứa con gái trong lớp tôi đồng loạt òa lên khóc.

Trong màn hình, một đứa nhỏ xíu, nhỏ hơn tụi tôi nhiều lắm, chỉ còn một mắt đang chăm chú đọc bài. Một đứa khác lớn hơn nó, ốm tong, một tay lủng lẳng treo bình dịch truyền, tay kia gò viết trên giấy. Một đứa nữa, cỡ tụi tôi, mặt xanh mét ngồi phải tựa vào tường, nhưng tay nó đang cầm một quyển sách.

Tất cả tụi nó đều như thằng Dũng. đều có những cái đầu trọc lốc.

Đầu trọc cắm cúi bên trang vở. Đầu trọc nhún nhảy tập hát. Đầu trọc cười khoe răng sún giờ tay tạo dáng chụp hình bên mái tóc đen thẫm của cô giáo, của các tình nguyện viên.

Cô Chinh không quay mặt đi lén khóc như mẹ thằng Dũng bữa trước. Để mặc nước mắt rớt xuống, cô bước đến, xoa lên cái đầu không tóc của thằng Dũng.

- Và ở đây, trong lớp chúng ta, chúng ta cũng có một người bạn dũng cảm!

Cả lớp tôi lập tức rên lên một tràng pháo tay, muốn điếc tai. nổ

Tôi sẽ không bao giờ thôi ganh tị với thằng Dũng vì nó cứ được cô Chinh khen hoài khen miết. Tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ ghen tị với tụi bạn mới trong bệnh viện vì thằng Dũng có vẻ khoái tụi nó hơn tôi.

Nhưng tôi, thủ lĩnh Biệt đội dũng sĩ siêu dũng cảm Xóm Gò, quyết định rằng bọn nó, những đứa bạn trọc đầu, đích thực là những dũng sĩ dũng cảm nhất.

Những dũng sĩ xứng đáng để tôi ấy tôi (mà hóa ra là cả Biệt đội) lén ba mẹ ngồi gò trên giầy một lá thư.

Lá thư bắt đầu thế này:

“Gửi những người bạn dũng sĩ dũng cảm nhất thế giới!

Mình là bạn của Dũng cho mình làm bạn với mấy bạn được không?... ”

V.

Thằng Dũng nói rằng nó sẽ chuyển giùm bọn tôi những lá thư.

- Yên tâm đi. Nếu đứa nào chưa biết đánh vần, tao sẽ đọc cho nó nghe hết!

Thằng bạn mà bọn tôi đã từng siêu ghét ấy, thằng bạn cả đám đang tiến lên xe vào thành phố ấy, nó còn cam kết như vậy.

Chiều gần tàn. Nhưng nắng vẫn còn đan thành từng vòm, từng vòm vàng dịu, rơi khắp bến xe, đẹp như cổ tích. À không... Cổ tích là của bọn con gái như lớp trưởng Cà Na chứ nhỉ. Phải là đẹp như một bức hình siêu anh hùng hoành tráng nhất.

Bọn tôi là cả Biệt đội dũng sĩ oách xà lách kia mà!

Đấy. Toàn những tay quá can trường, quá dũng mãnh, nên khi thằng Dũng bước lại ôm vai từng đứa “Tạm biệt nha! Tao sẽ về sớm mà!” đứa nào cũng nín thín thít. Chỉ có cái đầu gật gật.

- Yên tâm đi. Mẹ tao nói xong đợt này tao không cần cạo tóc nữa. Tao sẽ lại có đầu đen thui giống tụi mày.

Mẹ đỡ Dũng lên xe, nó còn ráng quay người lại nói thêm câu nữa. Miệng toé toét cái cười.

Mẹ nó cũng cười. Cuộn dây rối núi kêu tung lên “buồn... buồn... buồn” của mẹ con nó chắc là đã được gỡ ra êm xuôi hết.

Biệt đội dũng sĩ bọn tôi đáng vui lắm chứ. Nhưng sao lạ kìa! Vẫn đứa nào đứa nấy nín thít, im re nhìn theo hướng chiếc xe.

- Dũng nó... có không về nữa không, tụi bây?

Vẫn lại Tin Ròm, tay thám tử viên hạng bét, đứa chuyên gia phá tan im lặng.

- Không về... Không về... Cái đầu mày!!

Không chờ đến lượt tôi, Quân lực sĩ và cả đội đã đồng thanh hét lên một tiếng thật khùng khiếp.

Rồi bất ngờ, đều đặn như tập dợt, trước mặt tôi, những dũng sĩ số một Xóm Cò, hết đứa này sang đứa kia đưa tay lên mắt chùi chùi nhanh mấy giọt nước.

Chắc tụi nó ráng kiềm đám nước này dữ lắm. Hèn chi những cái miệng không mở được. Hèn chi mấy cái đầu trước thằng Dũng chỉ gật lên gật xuống. Y chang tôi.

- Nhớ về nhen Dũng!

Lau cặp mắt ướt nhèm, tôi thì thâm với vòm nắng trời.

Nắng chắc có nghe tôi, nên ông mặt trời đang chuẩn bị đi ngủ bỗng dừng lại một góc bên xe.

Nhìn xuống Biệt đội dũng sĩ Mít ướt bọn tôi, ông cười...

Vương Quốc Linh Lung

I.

“Linh kinh linh kinh.”

Mi Vân choàng tỉnh giấc, đưa mắt nhìn quanh.

Ô cửa sổ mở đóng khung một vuông trời tím nhạt mà những vì sao bé tí cứ như những hạt mè biết nhấp nháy. Lũng lẳng trên cửa sổ là chiếc chuông gió. Những ống màu bạc thuôn dài đang khua theo gió linh kinh linh kinh. Âm thanh gọi Mi Vân ra khỏi giấc ngủ. Bà đã treo chiếc chuông gió bên cửa sổ chiều nay.

- Hi vọng âm thanh của nó sẽ giúp cháu vui lên. Vì bà nghe nói trong âm thanh chuông gió có chứa một điều bí mật thần kì.

- Mi Vân biết, bà đang muốn an ủi Mi Vân trong những ngày phải ở nhà thật buồn chán.

Sột soạt sột soạt. Gió lật những trang giấy vở trên bàn.

Mi Vân bật đèn học. Trang giấy trắng tinh chạy dòng chữ mẫu đều đặn của mẹ: “Au, Phép Màu”. Sau đó là những dòng lên xuống ngoằn ngoèo. Chữ của Mi Vân. Chúng xấu xí đến thảm hại. Mi Vân mười một tuổi mà không viết được hàng hoàng một dòng chữ đơn giản như bài tập mẫu giáo.

- Tất cả là tại mày! - Mi Vân đánh chách vào tay phải.

Nó vẫn nằm im rù trên bàn. Yếu ớt và ngơ ngác. Thật tội.

Sau tai nạn, nó cứ nằm im như thế, không cục cựa, không ngo ngoe nổi một đầu ngón tay. Nó bắt Mi Vân phải làm mọi việc bằng tay trái, cánh tay không thuận. Tay trái làm tương đối tốt hết thảy, trừ việc viết bài. Cũng phải, trước giờ nó có khi nào cầm đến chiếc bút và rào rào tạo chữ trên giấy đâu.

Mẹ đã nói:

- Con phải rèn viết chữ được bằng tay trái thì mới có thể trở lại trường

Mà Mi Vân thì đã nghỉ học quá lâu rồi. Cô bé nhớ trường, nhớ bạn, nhớ thầy cô quay quắt.

Nhưng viết chữ không phải là việc người ta có thể làm được trong một vài ngày. Nhất là lại tập viết bằng tay trái. Bàn tay chưa bao giờ học viết.

Những nét chữ cứ trôi lên trượt xuống khỏi ô li vở, xô cá vào nhau. Bàn tay Mi Vân tê buốt. Bực tức, cô bé xé toạc trang vở, vò thành một cục tròn liệng xuống đất.

Mi Vân gục mặt xuống bàn:

- Không được rồi! Không được! Phép Màu gì chứ! Phải chi mà có được một Phép Màu..

- Được chứ! Sẽ có một Phép Màu!

Mi Vân giật nảy người. Một cô bé lạ hoắc không biết tự khi nào đứng ở sau lưng Mi Vân, vui vẻ đáp lời.

- Bạn... bạn... bạn... - “Ở đâu ra vậy?” Mi Vân định hỏi thế, nhưng bất ngờ quá, thành thử mấy tiếng cuối cùng cứ lắp ba lắp bắp trong miệng không chui ra được.

- Có Phép Màu đấy, bạn tin không? - Cô bé lạ lặp lại câu nói, giờ chân định bước tới.

- Không... không. - Tự nhiên Mi Vân lùi lại, luống cuống va cả vào cái bàn.

- Bạn sợ mình à? - Đôi mắt to của cô bé tròn xoe lên, rồi nhanh chóng cụp xuống, buồn rầu. - Tại mình xấu xí quá, đúng không?

Mình đã định xuất hiện với bộ quần áo đẹp nhất, vậy mà... - Cô bé cúi đầu, di di mấy ngón chân.

Giờ Mi Vân mới để ý, cô bé đi chân không.

Nhưng cô bé không xấu xí một chút nào. Khuôn mặt tròn được đúc thêm một đôi mắt to có hàng mi rợp dài cùng cái miệng nhỏ xinh đỏ hồng hồng như thoa son.

Những món tóc đen óng cuộn thành từng búp to rủ xuống vai chiếc áo đầm màu vàng kim rực rỡ. Trên eo còn thắt thêm một cái nơ, không biết làm bằng chất liệu gì mà cứ óng ánh lên như được rắc một lớp nhũ cũng vàng kim.

- Không. Bạn xinh đẹp như một công chúa vậy. - Mi Vân vội nói, đã lấy lại bình tĩnh chút chút.

- Thật á? Ôi! Mình vui quá. Bạn khen mình xinh dù mình không có giấy à? Bạn thật tốt! Cô bé ào đến, ôm chặt cổ Mi Vân mừng rỡ. Lớp nhũ trên cái nơ cũng rơi qua bên áo Mi Vân óng ánh.

Khe khẽ, Mi Vân gỡ vòng tay người bạn lạ mặt hỏi cái điều vẫn thắc mắc này giờ:

- Mà... bạn là ai thế

- Mình à? Í! Quên mất! - Cô bé bụm miệng cười. Mình là Xi Xa. Mình đến để xin bạn giúp đỡ.

- Giúp đỡ? Mình á?

- Ừ. Mình cần bạn giúp để thắng cuộc thi bay. Giải thưởng sẽ là Phép Màu. Tuyệt vời chưa? Khi đó mỗi chúng ta sẽ được tặng một Phép Màu. Sẽ có thể ước bất cứ điều gì. Sẽ...

- Ôi! Chậm đã! Mình không hiểu gì hết. Bạn... - Mi Vân buột ra một tiếng kêu.

- Không có thời gian đâu. Mình sẽ giải thích kĩ hơn khi chúng ta đến đó. Đi thôi! - Xi Xa vẫn tiếp tục nói rất nhanh.

- Đi đâu?

- Đến vương quốc của mình. Xứ sở Linh Lung - Xi Xa huơ một bàn tay.

Một trận gió ào ạt tuôn vào qua ô cửa mở. Màn cửa tung lên, cái chuông gió khua liên tục “linh kinh linh kinh”. Âm thanh mỗi lúc một to dần, to dần. Rồi từ những ống bạc tuôn ra một vầng ánh sáng chói lòa. Mi Vân cảm giác hai chân mình bị hút lên. Cả thân người cô bé nhẹ bồng như một cái lông chim, bốc lên, hút về phía quầng sáng vàng rực.

- Tại sao phải là mình? - Mi Vân hét lên giữa những tiếng “linh kinh linh kinh” to đến điếc tai.

Nắm chặt tay trái của Mi Vân, cũng đang bị hút đi như bạn, Xi Xa nhoẻn một nụ cười. Không cần mở miệng hét nhưng tiếng cô bé vẫn tràn qua tại Mi Vân thật rõ ràng:

- Vì mình biết! Bạn cũng như mình, chúng ta cần một Phép Màu.

II.

Họ đã đến nơi.

Xứ sở của Xi Xa. Vương quốc Linh Lung.

Mi Vân thấy nên gọi là Vương Quốc Có có vẻ thích hợp hơn. Vì khắp nơi toàn là có. Những đôi cỏ tròn típ tắp nối nhau như những cái mũ nấm khổng lồ xanh mượt từ dưới đất đội lên, hết cái này đến cái khác chạy về phía chân trời.

Mà bầu trời thì... Chưa bao giờ Mi Vân thấy cái gì xanh và trong đến vậy. Da trời tựa hồ như một mặt gương sáng màu

xanh ngọc bích, trong veo. Trong đến nỗi không tìm thấy được một sợi mây, dù là bé tí.

- Ơ! Bầu trời ở đây không có mây! - Mi Vân kêu lên một cách ngạc nhiên.

- Có chứ! Nhưng mây ở tí trên kia cơ. Ở chỗ của A Lang Gi. - Xi Xa chỉ tay.

- Mi Vân cố nhướn theo. Không biết cô bạn đang chỉ về cái gì.

- Về nhà mình thôi! - Chẳng để Mi Vân kịp suy nghĩ, vắn vội vẫ như cũ, Xi Xa giật giật một bên áo Mi Vân.

Và rồi... đúng thật là có Phép Màu. Người bạn mới của Mi Vân bốc bay lên. Bộ váy áo vàng kim lấp lánh giữa lưng chừng xanh óng. Mi Vân chợt thấy trên lưng cô bạn chấp chới một cặp cánh mỏng dính, bé xíu và cũng màu vàng kim.

- Chờ đã! Chờ đã! Mình không biết bay! - Mi Vân gọi với theo.

Xi Xa chững lại ở lưng trời. Rồi như một mũi tên, cô bé lao vút xuống

- Bạn bay được mà.

- Không! Mình đâu có cánh như bạn.

- Cánh? À. - Xi Xa cười phá lên - Mình đâu có bay bằng cái này. Đây là vật trang trí mà. Lúc ở thế giới của bạn mình thấy một con vật rất hay có cái này. Mình đuổi theo nó xin mượn tạm nên rớt mất cả giày. Nó rất đẹp đúng không? Con vật có mình dài dài ấy nói mình có thể chọn màu. Nó có một kho cánh. Nhưng mình chỉ lấy cái vàng kim.

- Đó là con chuồn chuồn. - Mi Vân vỡ lẽ khi nhìn kỹ lại đôi cánh của cô bạn và trở lại điều muốn hỏi: - Nhưng không bay bằng cánh thì cậu bay bằng gì?

- Bằng tay! Xem mình nè! - Xi Xa vừa nói vừa nhip nhàng vẩy đôi tay như một cánh chim. Thế là cô bé bay vút lên. Lượn một vòng tròn. Cuối cùng đáp xuống lại trước Mi Vân.

- Bạn sao vậy? Làm theo đi! Dễ vậy mà. Dang tay ra. Vẩy vẩy như mình nè.

- Nhưng mà... Nhưng mà... - Mi Vân lúng túng. Bàn tay trái nắm lấy bàn tay phải vò vò một cách khổ sở.

- Quên mất! Bạn chưa biết bay một tay!

- Bay một tay - Mi Vân ngạc nhiên, quên mất cả sự bối rối.

- Ừ. Đó cũng là bài thi của bọn mình đấy. Cuộc Thi

Bay Một Tay. “Đội nào về đích trước bằng một cánh tay của thành viên này kết hợp với một cánh tay của thành viên kia. Chứng tỏ rằng giữa đồng đội đã có sự gắn kết tuyệt vời. Sẽ chiến thắng và giành được Phép Màu.” A Lang Gi đã nói thế.

- “Sự gắn kết tuyệt vời giữa đồng đội” là sao?

- Là mình với bạn. Chúng ta là một đội. Chúng ta sẽ đến đích cùng nhau. Thân mình chúng ta sẽ được buộc vào nhau bằng một vòng mây. Nếu bạn hoặc mình bay trước, vòng mây sẽ đứt. Khi đó, dù có đến đích được thì vẫn thua. Hiểu chứ?

- Giống như thi chạy ba chân - Mi Vân reo lên.

Ở chỗ bạn có cuộc thi này ư? Thấy chưa. Mình đã chọn đúng người. Tuyệt! Tuyệt thật!

Mi Vân định giải thích cho Xi Xa sự khác nhau giữa thi chạy ba chân và bay một tay thì đã thấy cô bạn đưa hai ngón tay lên miệng, làm một tiếng “hoét” thật to.

- Bạn làm gì thế?

- Gọi Mèo Bay. Bạn chưa bay được mà. Nó sẽ đưa bạn về nhà mình.

Một chấm nhỏ xíu lập tức xuất hiện trên nền trời bên phải Mi Vân, rồi dần to lên, hiện rõ ràng một con mèo mướp khổng lồ. Bốn chân mèo dang ra, cái đuôi xoay tít một cách kì cục như chong chóng.

“Ầm”. Con mèo làm một cú tiếp đất thật chẳng nhẹ nhàng. Đứng dậy trên hai chân, nó nhăn nhó, lúc lắc bộ lông vằn đen trắng

- Thật không đúng lúc! Cô gọi nhanh quá. Tôi đang ngủ. - Nó há cái miệng to, ngáp một cách uể oải.

- Đừng lười! Chở bạn ta về đi, Mèo Bay!

- Xin mời. Thưa tiểu thư! Mà sao cô không tự bay lấy nhi! - Đứng lại đàng hoàng như một con mèo (tức là bốn chân trên đất), Mèo Bay vừa rùn người thấp xuống, vừa cảm râm.

- Không được vô lễ nhé, Mèo Bay! Bạn ta sẽ là một tay bay thật cừ đấy, đợi xem!

- Tất nhiên. Tất nhiên. - Mèo Bay đập mạnh đuôi xuống nền cỏ.

Mi Vân thấy mình đang bay lên trên cái lưng mượt lông của Mèo Bay.

III.

Nhà của Xi Xa ở trên một ngọn đồi cỏ thật cao.

Từ trên đồi nhìn xuống, Mi Vân cảm thấy hết như đang ở trên ban công tầng ba ngay trước phòng mình vậy.

Nhà là một khối tam giác to có ba mặt, với cái chóp nhọn hoắt, còn phần bụng phình to ra chẳng khác gì một kim tự tháp.

Một kim tự tháp sáng rực màu vàng kim.

Xung quanh đây, trên những ngọn đồi bên cạnh cũng chỉ chít mọc những ngôi nhà chóp nhọn như thế. Có điều cái thì màu xanh ngắt, cái đỏ tía, cái hồng tươi. Ngang phần bụng to của mỗi ngôi nhà đều được viền quanh bởi một vòng dây leo gì đấy, xanh mượt, thỉnh thoảng còn biết cựa cựa mình, vẫy vẫy mấy cành lá lua tua.

- Đây là Dấu Hiệu - Xi Xa giải thích khi Mi Vân dường như muốn hỏi đây là cái gì - Dấu Hiệu biết vậy tức là nhà đó có người có thể tham gia dự thi. Sau khi anh mình thi xong, Dấu Hiệu nhà mình đã không vẫy lấy một cái. Mình đã mong nó biết bao nhiêu. Cuối cùng rồi cũng thấy.

- Bạn có anh trai à?

- Ừ. Anh mình là Du Ca. Ảnh hơn bạn mình bốn tuổi. Ảnh là Quán quân Bay Một Tay bốn năm trước đó nhé. Theo mình, mình sẽ đưa bạn đi gặp ảnh.

Xi Xa kéo Mi Vân vòng ra sau lưng ngôi nhà chóp nhọn.

Mi Vân để ý thấy Mèo Bay lừ lừ đi bằng bốn chân đến trước ngôi nhà. Thành linh, bức tường màu vàng kim rùng rình mở ra một khoảng trống tròn vo. Mèo Bay đi vào. Khoảng trống biến mất. Cứ như ngôi nhà đã nuốt Mèo Bay bằng một cái miệng rất to.

Anh trai Xi Xa đang ở trong cái gì đó hơi giống một cái chuồng. Vì cũng có những thanh gỗ xếp chồng, quây lại với nhau vuông vức, cao ngang người.

Nhưng có vẻ đây là một cái chuồng quá khổ so với thứ mà Du Ca đang ngồi vồ vồ tay lên nó, như đang vuốt ve một con thú cưng. Đó là một đám mây be bé.

- Anh bạn nuôi một đám mây - Mi Vân không giấu được ngạc nhiên.

Người con trai trong “chuồng nuôi” đứng dậy. Gương mặt với những đường nét hệt Xi Xa nở bừng một nụ cười.

- Hẳn em là đồng đội mà Xi Xa tìm lâu nay? Vui vì được gặp em! Anh là Du Ca. Còn em?

- Em là Mi Vân. - Mi Vân quả thật có chút bẽn lẽn. Anh trai Xi Xa có một giọng nói thật hay. Trong bộ quần áo xanh nhạt có cái ngù² vàng kim trên vai, trông Du Ca y hệt một chàng hoàng tử trong cổ tích.

- Anh rất biết ơn vì em đã đồng ý đến giúp Xi Xa. Mà không... Là giúp bọn anh mới đúng. Đợi tí nhé. Anh cho Mây Trắng ăn xong rồi mình cùng vào nhà.

Du Ca lúi từ dưới có lên một cái ống dài ngoằng như ống nước. Cậu vặn cái vòi ngay đầu ống. Không phải nước mà là một luồng hơi tuôn ra y hệt sương mù. Làn hơi túa ra xung quanh. Mi Vân thấy mình như ở giữa một đám khói mờ mịt nhưng mát rượi. Được một lúc, làn hơi tan đi. Mi Vân nhìn về phía Du Ca. Cậu đang bồng bênh trên một đám mây thật vĩ đại.

Làm một cú nhảy nhẹ nhàng, Du Ca đã ở bên cạnh Xi Xa và Mi Vân.

- Hôm nay hình như anh để nó ăn no quá! Nó nở to ghê. Mây Trắng à, mày nên ăn kiêng thôi. Mày phát phì rồi. - Du Ca gọi với lên. Và rõ ràng Mi Vân thấy khối mây to tướng trong chuồng phì một tiếng bất mãn khá to.

- Nó là phần thưởng được tặng thêm trong cuộc thi bay. Anh mình cưng nó lắm! Nên nó hơi nhõng nhẽo. Mấy đám mây ấy

mà. Chúng biết giá trị của chúng nên thường bày đặt ông ọ. - Xi Xa thì thâm.

- Mây ở xứ bạn quý thế cơ à?

- Ủ. Ở đây, người tài giỏi đều có một đám mây. Oách lắm! Muốn đi đâu họ chẳng cần phải bay. Họ cuỗi mây, y hệt A Lang Gi.

- A Lang Gi là ai? - Mi Vân thấy mình cần phải hỏi ngay, trước khi Xi Xa tíu tít sang một câu chuyện khác.

- A. Đó là người đứng đầu vương quốc của mình. Ông ấy ở trên Đỉnh Tròn, nơi tập trung mây, cùng với ba mẹ bọn mình.

- Ba mẹ? Vậy các bạn không sống cùng ba mẹ sao?

- Mọi trẻ con ở vương quốc Linh Lung đều không được sống cùng ba mẹ. Khi bọn mình còn bé, ba mẹ chăm sóc bọn mình trên Đỉnh Tròn. Nhưng khi một đứa trẻ lên mười, nó buộc phải xuống đây, để tập luyện thành một con người độc lập, trưởng thành. Đó là tục lệ. Cha mẹ có thể về thăm con mình nhưng tuyệt đối không được để chúng thấy.

- Vậy là Phép Màu chỉ có thể giúp các bạn gặp ba mẹ thôi sao?

- Không. Phép Màu có thể biến mọi điều ước thành sự thật. Nhưng với mọi trẻ con ở xứ sở của mình, điều ước duy nhất vẫn là được gặp ba mẹ mà thôi. - Giọng Xi Xa xiu xiu xuống, buồn buồn.

Mi Vân thấy mình nên nói một cái gì đó:

- Đừng buồn. Nhất định chúng mình sẽ thắng cuộc thi bay!

IV.

Tuyên bố chắc nịch với Xi Xa sẽ chiến thắng là thế. Nhưng Mi Vân thật sự lo lắng vì không biết sẽ giúp cô bạn chiến thắng

bằng cách nào.

Trong buổi tập bay đầu tiên, Mi Vân đã làm Mèo Bay cười lăn lóc trên cỏ vì hết đập đập cánh tay như con vịt bầu lại húc đầu vào mấy cây cột rào Du Ca dựng lên trên bãi tập. Một đôi tay thì sẽ giúp cơ thể được thăng bằng, bạn có thể rẽ không khí lượn lên, vòng xuống đều rất tuyệt. Nhưng chỉ với một cánh tay thì...

Mi Vân liên tục bị mất thăng bằng khi bay. Tay trái đập đập nâng được nửa thân người lên, nhưng nửa bên phải nặng trĩu. Thế là y như rằng: Một là cô bé chao đảo ngã nhào xuống cỏ. Hai là ráng tập tễnh lượn được một vòng rồi cũng bị nghiêng người, chúi vào một cây cột. May mà Du Ca đã tét những cây cột ấy toàn bằng cỏ. Nên Mi Vân không hề thấy đau.

- Cố lên! Ai mới tập bay cũng thế cả. Mà em lại bay bằng một tay. Được vậy đã rất cừ. - Du Ca luôn nói thế, mỗi lần chạy lại đỡ cô bé lên.

Du Ca là một ông thầy rất đổi dịu dàng. Và Mi Vân thấy rằng mình cần nỗ lực hơn nữa.

Đến buổi tập thứ ba, Mi Vân đã có thể chỉ cần một lần đập cánh tay là vút người lên được như Xi Xa.

Hai cô bé bắt đầu tập bay chung. Tay trái Xi Xa giữ chặt cánh tay phải yếu ớt của Mi Vân. Họ bay cùng nhau, bằng một cánh tay còn lại của mỗi người. Nhịp nhàng, đều đặn. Lượn qua, lướt tới nhẹ nhàng như một đám mây.

Những buổi tiếp theo Du Ca bắt hai cô bé luyện tốc độ bằng cách buộc một đầu dây cỏ dài vào Mây Trắng, đầu kia sợi dây thì quấn ngang người Xi Xa và Mi Vân. Hai cô bé phải bay đuổi theo Mây Trắng sao cho không làm đứt đoạn dây.

Đó là một công việc rất vất vả.

Mây Trắng bay như một tia chớp. Xi Xa cố sức đuổi theo nó, Mi Vân không theo kịp bạn nên chỉ chùng chình một chớp mắt là sợi có đứt phụt. Du Ca liên tục thay sợi có. Mồ hôi Mi Vân thấm đẫm ướt chiếc áo.

Khi cả bọn thay đến sợi dây cỏ thứ mười lăm thì lưng chừng trời xuất hiện hai cô bé áo đỏ tía như hai bông hoa mào gà.

Hai cô cũng đan một cánh tay vào nhau và bay theo kiểu dính chùm. Cô bên trái dùng đưa bím tóc rất điệu lúc cả hai đáp xuống bãi cỏ nhà Xi Xa.

- Xem ra vất vả nhỉ! Nhìn họ kìa, Xa Xe. Họ bay mới tội nghiệp làm sao!

- Đúng đấy, Đi Đa. - Cô bé bên phải vờ thở dài thật náo nuột. - Mình thương Xi Xa quá đi mất! Xi Xa à, không cần cố đâu. Dù gì thì chúc Quán quân cũng là của bọn mình thôi mà.

- Đừng hòng! Để rồi các cậu xem. Mình sẽ không chịu thua đâu. - Xi Xa hét tướng lên trong lúc hai cô bé áo đỏ điệu đà vẫy hai cánh tay xinh xắn rồi xoay tròn, xoay tròn và bay bổng lên như một cơn lốc màu đỏ tía. Một chuỗi cười trong vắt rớt xuống từ giữa không trung.

Xi Xa giẫm chân thành thịch xuống đất. Cô bé như cố nuốt một cơn giận sắp nổ tung.

- Mình xin lỗi Xi Xa. Tại mình cả, mình là một đồng đội tồi. - Mi Vân cảm thấy áy náy kinh khủng.

Cơn giận của Xi Xa lập tức xui xuống như quả bóng xì hơi. Cô bé nắm bàn tay yếu ớt của Mi Vân, nhìn bạn thật chân thành:

- Không. Mình nhất định không chọn làm. Bạn là một đồng đội, người bạn tuyệt vời. Không được nản. Nào! Bọn mình tập tiếp thôi.

Mèo Bay đã thức rồi ngủ, ngủ rồi thức đến mấy chập trên bãi cỏ. Còn Mây Trắng thì đã bay gần đúng một trăm vòng.

Đó cũng là buổi tập dợt cuối cùng.

V.

Hôm sau, từ lờ mờ sáng, cuộc thi đã chuẩn bị bắt đầu.

Thoạt tiên, Mi Vân thấy một thoáng rùng rình chuyển động trên bầu trời trong vắt ở khoảng giữa những đồi cỏ. Rồi rắc một tiếng. Cả nền trời ngọc bích nứt dọc ra. Liên tục mây túa ra từ vết nứt như có người đứng sau màn trời quạt ra những luồng khói cực lớn. Mây tràn từ trên cao xuống, lổm ngổm bò giữa màu cỏ xanh mượt. Rồi nhanh chóng tụ lại, xếp chồng tạo thành một ngôi nhà khổng lồ lơ lửng giữa không trung, ngang tầm nhìn của những cô bé cậu bé đang xếp hàng bên dưới. Đứng trước nhà là một ông già với chòm râu dài còn trắng hơn cả màu mây. Tay ông cầm một cây gậy dài mà Mi Vân chắc là làm bằng có vì màu xanh đặc biệt của nó.

Ông già khua cây gậy đi một vòng, hàng loạt những hàng ghế xuất hiện giữa vòng mây. Tất nhiên chúng cũng làm bằng mây nốt. Từ ngôi nhà khổng lồ tuôn ra một dòng người.

- Cha!... Mẹ!... Cha mình kìa!... Mẹ mình đấy!

Mi Vân nghe xung quanh mình trỗi lên những âm thanh ào ạt, xôn xao.

Bên cạnh Mi Vân, Xi Xa đang vẫy tay lia lịa với một người đàn bà vừa ngồi xuống hàng ghế đầu. Bà có những búp tóc đen to,

xõa xuống chiếc áo vàng kim óng ánh hệt Xi Xa. Bà đang nhìn bọn nó. Ánh mắt thật hiền từ ấm áp. Bà làm Mi Vân nhớ đến mẹ. Mẹ cũng có một ánh mắt ấm như thế. Vậy mà Mi Vân đã để mắt mẹ nhỏ nước không biết bao nhiêu lần. Tự nhiên Mi Vân muốn khóc.

Nhưng lúc này trên vòng mây, A Lang Gi - Phải, ông già đó chính là A Lang Gi - đã khua vòng gậy thứ hai và sang sáng tuyên bố:

- Cuộc thi bắt đầu!

Như những con chim cắt, những bóng vàng, xanh, đỏ, hồng vút bay lên, lướt nhanh trong tiếng vỗ tay rào rào; tiếng huýt hoét hò reo từ dưới mặt đất lẫn trên lưng chừng mây.

Mi Vân khua cánh tay khỏe mạnh liên tục trong không khí như đang rẽ nước tập bơi. Xi Xa cũng vun vút bay bên cạnh bạn.

Một vòng mây mỏng mảnh không biết từ lúc nào xuất hiện quanh hai cô bé, như sợi dây cỏ Du Ca buộc ngang lưng cả hai lúc dạy tập bay.

Khéo léo lách qua một cột có thành linh xuất hiện chắn ngang đường, Xi Xa hét lên:

- Những bài tập bay của anh mình rất hiệu quả, đúng không?

Không kịp trả lời, Mi Vân đẩy Xi Xa chệch qua bên trái trong tích tắc một cột có khác thành linh chọc lên từ mặt đất

- Nguy hiểm!

Hai cô bé áo xanh lá bên trái không kịp né, va vào cột cỏ lộn nhào.

Họ đã bị loại.

Mi Vân và Xi Xa tiếp tục lao lên.

Phía trước hai cô bé, thấp thoáng hai cái bóng đỏ tía nhập vào nhau.

- Tiến lên!

Không cần thốt ra lời, nhưng trong đầu cả hai nổ bùng cùng một suy nghĩ. Họ đã thành một thể thống nhất trong ý nghĩ và hành động.

Từ bên dưới nhìn lên, Du Ca chỉ thấy một cụm màu vàng kim bứt vọt lên. Luồn qua hai cột có hẹp cao ngất. Vút lên cao khỏi một đám lưới cỏ có những cái tua dài rối rắm đưa lên. Cụm vàng kim lướt băng qua một đốm đỏ cuộn tròn.

Và rồi... Một tiếng nổ thật đình tai. Những cột có đồng loạt nổ bung ra, bắn lên trời liên tiếp những tia sáng, lúc kết vầng, lúc tỏa ra như muôn ngàn bông hoa xanh.

Du Ca hét lên muốn nổ tung lồng ngực. Bên cạnh cậu Mèo Bay và Mây Trắng cũng đang cuộn vào nhau xoay vòng trong niềm vui đến tột cùng.

Hoa xanh đã nở.

Mi Vân và Xi Xa đã làm được điều Du Ca thực hiện bốn năm trước.

Nước mắt cậu bỗng chốc túa ra, ướt nhèm cá nụ cười.

Ở tí tắp đầu kia, trên nền trời ngọc bích trong suốt, Xi Xa và Mi Vân đang được công kênh trên đoàn người nào xanh, nào đỏ, nào hồng...

Bầu trời ở xứ sở Linh Lung giây lát như lung linh muôn vàn màu sắc tuyệt đẹp.

A Lang Gi mỉm cười đứng giữa vòng mây chờ đợi. Hai cô bé đã được đưa đến trước ông, bao quanh giữa một đoàn trẻ con áo

quần đủ sắc màu.

Vuốt chòm râu dài, A Lang Gi hướng về người thắng cuộc đang rạng rỡ hạnh phúc:

- Như thường lệ. Ta dành cho đội chiến thắng một Phép Màu. Hãy nói ta nghe điều mong ước nhất của các con. Ta sẽ biến nó thành sự thật

- Thưa A Lang Gi, con muốn... - Xi Xa dừng lại một giây.

Gương mặt Xa Xe và Đi Đa trong đám bạn như chảy dài ra, buồn rầu. Họ buồn vì không được gặp cha mẹ đây mà. Xa Xi nhìn quanh thêm một lần nữa. Hình như trên gương mặt bạn bè nào xung quanh cô bé cũng đọng nổi thất vọng, buồn thiu. Trong số họ có bao nhiêu người đã được gặp cha mẹ một lần. Chiến thắng cuộc thi mỗi năm chỉ có một đội, hai người. Người thắng cuộc rồi thì vẫn muốn giành Phép Màu ở năm sau nữa, tất nhiên. Vì đứa con nào lại không muốn được ở bên cha mẹ thật nhiều lần.

Con muốn... Mọi đứa trẻ ở xứ sở Linh Lung này đều được gặp cha mẹ mình hôm nay, thưa A Lang Gi! - Xi Xa reo lên điều ước của mình.

Một tiếng “òà” khủng khiếp dậy lên từ đám đông.

Đúng rồi! Đúng rồi! Bọn trẻ con reo lên. Sao bọn mình không nghĩ ra điều đó trước đây. Vậy là mỗi năm tất cả trẻ con đều sẽ được gặp cha mẹ một lần. Người nào chiến thắng cũng là chiến thắng chung cho tất cả mọi người

- Đúng rồi. Hoan hô, Xi Xa! Hoan hô, đội vàng kim! Ổ ạt những tiếng reo hò.

Bọn trẻ con nắm tay nhau, ôm lấy nhau, nhảy nhót tung bừng.

- Và... nếu có thể... thì trong tất cả mọi ngày, chứ không riêng hôm nay, thưa A Lang Gi! - Tiếng Mi Vân đột ngột cất lên như một tiếng chuông.

Đám đông ngừng reo hò, nhảy múa.

Trên hàng ghế, các cha mẹ cũng im bật những tiếng trao đổi xì xào.

Cả vương quốc Linh Lung chừng như nín thở trong một giây.

Đã có một điều ước trái với tục lệ. Một điều ước vượt quá sức tưởng tượng.

Tất cả lặng phắc. Họ đợi cơn thịnh nộ của A Lang Gi.

Và họ thấy... Chòm râu bạc rung rung liên tục trên đôi mắt hồng hào, giọng A Lang Gi chừng đồng đặc, sang sáng hơn mọi lần:

- Thật là hai đứa bé tham lam! - Ông nói - Đứa sau còn muốn những thứ khôn ngoan hơn đứa trước. Đi ngược với mọi tục lệ, chúng muốn điều ta chưa hề nghe thấy. - Ông dừng lại. Đám đông tưởng chừng như nghẹt thở. - Nhưng không có nghĩa là không thực hiện được.

Lại một lần nữa đám đông òa lên, âm thanh còn dữ dội hơn lần đầu.

- Luật lệ cũng là do con người tạo ra. Luật lệ ta đặt ra là để cho cuộc sống ở xứ sở Linh Lung này tốt đẹp hơn. Nhưng theo thời gian có lẽ chúng đã không còn giữ nguyên được giá trị. Bọn trẻ con đã trưởng thành, đã chứng tỏ chúng là những con người thông minh, biết cảm thông đoàn kết. Vậy thì... Các cha mẹ hãy

trở về để dạy chúng về tình yêu thương. Luật lệ không thể hủy bỏ hoàn toàn. Do đó, khi bọn trẻ 18 tuổi, bắt đầu là người lớn thực thụ, các cha mẹ phải trở về Đình Tròn để bọn chúng tự xây dựng một cuộc sống mới. Cuộc thi bay vẫn sẽ được tiến hành. Nhưng sẽ dành cho Những - đứa - trẻ - người - lớn này, cho Những - người - lớn - thực - thụ, nếu họ muốn gặp lại người đã sinh ra, chăm sóc và yêu thương họ trong suốt tuổi ấu thơ. - Tiếng A Lang Gi còn vang vang nữa trong dòng âm thanh rộn rã từng bừng

- Ôi! Phép Màu thứ hai! Còn cánh tay của bạn... Làm sao?

Xi Xa đang ôm chặt Mi Vân quay một vòng tròn, bỗng dừng lại, thẳng thốt hỏi điều mà Mi Vân phút chốc quên đi mất.

Mi Vân không còn nghe gì nữa.

Giọng nói của Xi Xa. Tiếng âm âm náo nhiệt. Tất cả bỗng trở nên mơ mơ hồ hồ.

Những đồi cỏ xanh mượt. Bầu trời ngọc bích. Vòng mây trắng bông bênh. Mọi thứ mờ dần, mờ dần. Tưởng chừng như xa xôi lắm.

Mi Vân nhận ra mình đang bị hút lên trong một quang sáng vàng rực, chói lòa.

“Trái tim tuyệt vời của con còn hơn cả một bàn tay!”

Trong quang sáng, một giọng nói thật ấm từ đâu trỗi lên khẽ thì thầm cùng Mi Vân. Nghe sao giống tiếng của A Lang Gi. Mà không, đó như là tiếng của mẹ. Tiếng của bà...

Mi Vân mở choàng mắt.

Bà đang ngồi nhìn cô bé, ánh mắt trìu mến, hiền từ.

- Cháu đã mơ một điều gì thần kì lắm hả, cháu của bà?

Mi Vân dụi mắt. Vẫn là căn phòng cũ, vẫn là bà.

Cô bé ngồi dậy:

- Trời sáng rồi hả bà?

- Sáng rồi, cháu! Qua gọi mẹ dậy đi làm đi cháu! Bà ra quét nhà.

- Bà ơi! - Mi Vân gọi theo lúc bà đã ra đến cửa phòng Cái chuông gió đúng là có một bí mật thần kì, bà ạ!

Nở nụ cười móm mém, gật gật đầu, bà đi hẳn ra ngoài.

Mi Vân ào sang phòng mẹ.

Ba đi công tác nên cái giường rộng thênh. Còn mẹ thì thật nhỏ bé, gầy gò. Xấp giấy học trò xếp ngay ngắn bên giường. Tối qua chắc mẹ đã thức chấm bài đến khuya. Mi Vân trèo hẳn lên giường. Chui đầu vào cái chăn ấm, cô bé choàng một cánh tay mẹ lên mình. Rúc đầu vào tóc mẹ như ngày còn bé xíu, cô bé khẽ thăm thì cùng làn tóc thoảng mùi hương nhè nhẹ.

- Mẹ biết không. Con có một bí mật. Đó là con yêu mẹ nhất trên đời!

Không biết người mẹ có nghe thấy gì không mà vòng tay chị trên con gái siết chặt hơn. Trong lòng mẹ, Mi Vân kinh ngạc thấy những ngón tay trên bàn tay phải yếu ớt của mình khẽ động dậy.

Có lẽ chúng sắp được hồi sinh.

Tai Trắng

(Tặng một chú Dê nhỏ lang thang)

1.

Đó là ngày những ngôi sao xanh la đà bay xuống đậu đầy mặt đất.

Đó là ngày ánh sáng đọng đầy nhất trong chín mươi chín tấm gương vuông treo lơ lửng giữa lưng trời.

Ngày đó, tôi - Tai Trắng - ra đời.

Thật ra tôi không biết ngày hôm ấy thế nào đâu. Mọi chuyện là Sừng To kể với tôi cả (cũng có thể là bác ta nói xạo). Sừng To là ai à? Bạn khoan thắc mắc đã nhé! Vì câu chuyện này còn dài lắm.

Hãy quay lại với tôi ngày hôm ấy. Ngày ra đời. Tôi chưa biết gì cả. Vì lúc đó tôi còn là một chú dê em bé.

Khi là một em bé, bạn luôn chỉ muốn ngủ. Giấc ngủ thật đẹp. Giấc ngủ được đung đưa ru, được ủ trong bụng mẹ thật ấm áp.

Mê giấc ngủ, bạn sẽ chỉ muốn được nhắm tịt mi mắt. Nhưng rồi đột nhiên có cái gì đó đau điếng cứa vào bụng bạn. Có cái gì đó mềm mềm lập tức quấn lấy rồi chạy vòng vòng từ tai, mũi sang miệng bạn. Đầu bạn sẽ bị vật mềm mềm cà tới cà lui, đã vậy còn lắc lắc.

- Nó yếu quá! Coi chừng nó không thở được.

- Chưa thấy con nào lọt hai chân sau ra trước như nó. Để bị ngộp vậy chắc không sống nổi rồi.

Nếu tiếng nói đầu tiên bạn nghe được là những câu nói ấy, thì bạn sẽ làm gì?

Tôi hả? (Lại như lời kể của Sùng To). Tôi thành linh mở bừng mắt. Phải nói là ông bà chủ được một phen reo lên vì vui sướng lẫn giật mình.

Tôi ấy mà, tôi sẽ còn làm họ giật mình mãi thôi. Vì dù là em bé gái (như cách gọi của con người), nhưng tôi lại là một em bé dê đẻ ngược.

Sùng To nói rồi, những đứa đẻ ngược toàn kì quái và cứng đầu.

2.

Thật không công bằng khi kết luận kì quái và cứng đầu cho những ai đẻ ngược!

Bạn biết đấy. Lúc là một em bé mê ngủ trong bụng mẹ, bạn đâu có biết mình nằm thế nào. Bạn đâu biết hai chân nào nên xếp trước, hai chân nào nên xếp sau.

Nên chẳng có gì khác biệt cả giữa tôi - một em bé dê ra khỏi bụng mẹ bằng hai chân sau - với hai em tôi - những đứa chui ra bằng chân trước.

Vậy mà cứ nhắc thấy tôi ở đâu là hai đứa ấy lại gào tướng lên: “Be... Be... Ê! Đẻ ngược!” Thật chỉ muốn húc cho mỗi đứa một cái té lần quay.

Mơ ước của tôi đấy. Vì tôi có bao giờ làm được đâu.

Với hai em mình, tôi cứ mãi là một chú dê em bé. Thời gian trôi qua, trong lúc chúng cứ vùn vụt cao lên thì tôi cứ mãi nhỏ xíu, lùn xùn đến tội.

- À. Con đó hả? Tại hồi nhỏ nó đẻ ra bị ngộp, lại không có sữa mẹ...

Đó là lời giải thích của ông bà chủ nếu có ai hỏi đến tôi. Mỗi lần vậy, tự nhiên tôi lại buồn quá đỗi.

Lang thang ra bờ rào, chỗ có thể nhìn thấy những ngôi sao xanh to và đẹp nhất, nằm dưới bóng mát dịu dàng của chúng, tôi mới có thêm can đảm nhìn về phía khu chuồng nuôi, nhìn về tuổi thơ buồn bã của tôi.

Mẹ tôi không thích tôi.

Chắc vì lúc mê ngủ để hai chân sau thò ra trước, tôi đã làm mẹ đau nhiều lắm khi sinh tôi.

Chắc vì tôi dở ẹc, bốn ngày tuổi rồi mà vẫn nằm bẹp, chả đứng dậy nổi để tìm vú mẹ. Bầu sữa ngọt dịu, bầu thức ăn tuyệt vời đầy ắp treo lủng lẳng ngay trên đầu mà tôi chỉ biết nằm “be... be” ngó lên, chảy nước mắt.

Chùng bốn chân ráng hết cỡ run run đỡ thân mình dậy được, run run đi về phía mẹ thì hai bầu sữa đã sạch trơn, teo tóp. Hai em tôi là hai cái máy bú nhanh như chớp.

Mẹ tôi ư? Người đã quá mệt mỏi vì cứ phải ăn liên tục, liên tục để tạo sữa. Rồi lại bị vắt kiệt. Lại ăn. Người không còn hơi sức ngó đến tôi.

Bà chủ phải ráng vắt từ vú mẹ nhỏ cho tôi những giọt sữa hiếm hoi còn sót.

Nhiều lúc tôi luôn tự hỏi tại sao mẹ lại chỉ có hai núm vú. Trong khi chúng tôi có đến những ba đứa. Thế nào cũng phải có một đứa buồn thiêu, “be be” khóc nhìn hai đứa kia bú say sữa.

Em trai tôi là đứa khóc to nhất. Chắc vì nó to con nhất, nên cũng là đứa háo đói nhất.

Mỗi khi bà chủ bắt nó ra, nhường lại một núm vú cho tôi, nó luôn gào thật to, thật thảm thiết.

Bị nhốt vào góc chuồng, ráng thò đầu qua chỗ lưới rách, nó cứ nhìn mãi về phía mẹ, phía tôi kêu khóc: “Trả đây! Trả đây! Trả mẹ đây!”

Ngậm vú mẹ, giọt sữa thơm tho ngay trên đầu lưới mà tôi không cách nào nuốt được.

Trong bụng mẹ, tôi đã giành phần thắng, đã chui ra trước nó và làm chị. Giờ tôi không muốn giành nữa. Tôi sẽ không giành thêm từ ai thứ gì nữa hết.

Tôi bỏ sữa.

Bà chủ cuống quát lên vì ép thế nào tôi vẫn không bú được (là tôi không muốn bú đó chứ). Một con dê con sinh ngộp, ốm yếu chưa đầy một tuần tuổi, đã không bú được sữa mẹ. Bằng thương cảm của một phụ nữ, cũng là một người mẹ, bà lo tôi sẽ chết.

Ôm hẳn tôi và cái ổ vải tôi nằm vào đặt trong nhà, chắc bà chỉ nghĩ đến việc phải cứu sống tôi cho bằng được. Chắc bà sợ cơ thể yếu ớt của tôi sẽ bị giẫm phải bởi đám dê lớn, khi họ về chuồng.

Bà đâu biết đã vô tình tạo ra một vách ngăn cắt chia tôi và mẹ mình, tôi và thế giới trong chuồng của mình, mãi mãi.

Tôi không hề giận bà chủ vì điều đó.

Bà đã chăm sóc tôi còn hơn cả một người mẹ. Ngày không biết bao nhiêu lượt, bà kiên nhẫn ngồi đút cho tôi từng muỗng sữa. Không phải sữa mẹ tôi. Tôi biết chứ. Loại sữa này ngọt hơn, thơm hơn, lại béo béo. Nhưng nó thật sự khó uống. Tôi cứ nuốt xuống rồi lại trào ra liên tục.

- Ráng lên! Ráng uống đi con! Sữa tươi tốt lắm. Uống được là may sống đó.

Không lần nào ôm tôi lên đút sữa là bà chủ không thì thầm những lời ấy.

Tôi chơm chớp mắt nhìn bà. Một gương mặt không có gì giống mẹ tôi cả. Nhưng là một gương mặt lo lắng và yêu thương làm tôi muốn khóc. Nhắm mắt, tôi ráng nuốt ực muống sữa bà đút vào trong bụng

Khó uống thật. Nhưng chính những dòng sữa ấy đã cứu sống tôi.

Bà chủ vui mừng lắm. Bà còn mang đầu về một vật rất hay, tôi ngậm vào tròn trịa, mềm mềm y chang như vú mẹ. Tôi khẽ nút nút, dòng sữa tuôn ra khiến tôi nhớ những ngày được rúc vào bầu vú mẹ kinh khủng. Dù đó chỉ là những ngày thật ngắn.

Tôi cảm ơn bà chủ lắm vì đã đem “mẹ” lại cho tôi. Dù chỉ là một chút kí ức xa xôi.

Từ bữa ấy, tôi siêng bú sữa hẳn. Có “vú mẹ thần kì” bên tôi rồi mà. Tôi thích gọi nó thế. Dù bà chủ cứ suốt ngày kêu “bình sữa, bình sữa”.

Bạn đừng ngạc nhiên nếu tình cờ đi ngang, nhìn vào một sân nhà và thấy một cô dê con đang ngậm bình sữa nhé. Là tôi đấy! Tai Trắng. Bà chủ đặt cho tôi tên như vậy.

Là vì tôi không giống một cô hay chú dê Bách Thảo thông thường nào, với hai sọc trắng trên cái đầu đen và đôi tai đen như mực.

Đầu tôi là một khối tuyến đen là đen. Còn hai cái tai dài, ngược lại, trắng bóc.

Tôi là một cô dê độc đáo số Một. Tôi đẻ ngược. Tôi nhỏ bé. Và tôi còn có một cái tên.

Tai Trắng!

Cái tên nghe mới hay làm sao.

3.

Tôi rất thích được đi dạo trong nhà.

Tôi đã một tháng rưỡi và không một góc ngách nào trong nhà tôi không biết.

Trong kẹt cửa, tôi có quen một chú Nhện.

- Nè! Nè! Chó con! Gõ trống lên to to chút, nghe đỡ buồn coi!

Chú ta luôn kêu giật ngược vậy mỗi lần tôi đi ngang.

Thế là tôi lại quanh lại chỗ chú ta thêm một vòng nữa, nện guốc thật mạnh, thật to xuống sàn nhà. “Cà rộp! Cà rộp! Cà rộp!” Sàn nhà hát vang lên. Tôi gõ móng lên cánh cửa gỗ. Cánh cửa cũng hát (thậm chí còn hát to hơn một chút).

Lí do tôi thích đi dạo trong nhà là thế đấy. Ngôi nhà của ông bà chủ thật thần kì. Một ngôi nhà biết hát.

- Chú mày ngố quá, Chó con ạ. Là móng chú mày gõ ra tiếng đó chứ. Không phải nhà biết hát đâu!

Kệ Nhện vừa làu bàu vừa đung đưa trên mảnh tơ, gục gặc đầu theo tiếng hát (hoặc tiếng trống, theo ý chú ta), tôi nhẩy nhót xung quanh cánh cửa thêm đôi ba lần nữa.

Nhện cũng nhẩy. Cái mảnh tơ mỏng tang của chú ta rung “phụt phụt”. Tôi cứ nơm nớp lo nó đứt. Nhưng may quá, chưa lần nào tôi phải chạy đi nhặt một chú Nhện tung khỏi mảnh tơ đứt, bay vèo.

- Ta cũng là một nghệ sĩ đó nhen, chú mày! Nhưng chẳng gõ nổi lên một âm thanh nào, Chó con ạ. Đời đến là buồn!

Khi đã chán màn nháy nhót, tôi hay nằm dài bên hốc cửa, nhìn Nhện buồn so gầy gáy một sợi tơ.

Đó là lần thứ hai tôi thấy được nỗi buồn.

Không giống nỗi buồn của em trai tôi khi bị giành mất ti mẹ. Nỗi buồn này có cái gì lạ lắm. Nó cứ lửng lơ, phập phù đâu đó bên trên tôi, hết như mảnh tơ chẳng của Nhện.

Hay vì nó là một nỗi buồn nghệ sĩ

Nhìn chung thì tôi thích Nhện. Người bạn đầu tiên của tôi mà. Trừ việc chú ta hay “buồn nghệ sĩ”, hay nhầm tôi là con trai và cứ toàn gọi tôi là “Chó con”.

Tôi có phải “Chó con” đâu. Tôi là Dê. Một cô dê nhỏ có cái đầu đen tuyền và đôi tai trắng như bông có. Một cô dê độc đáo đủ thứ.

- Nhà chị có con chó ngộ ghê! Ủa. Trời ơi! Dê hả? Tưởng chó không hà!

Đó. Vậy mà tôi toàn nghe được những câu kiểu kiểu như thế đó.

Bà chủ tôi thì thích lắm. Bà còn bắt tôi tới cho người đang ngạc nhiên tròn mắt ngấm qua một lượt. Còn vỗ vỗ đầu khen tôi “nó khôn lắm nghe” hết đang khen một con chó nhỏ. May mà bà còn chưa kêu tôi sửa “gâu gâu”.

Ngược hẳn với bà chủ. Cực kì ghét tôi, một con dê nhép cứ loanh quanh trong nhà và làm một nhóc chó giá danh, chính là Mít và Ken, hai con chó thực sự.

Chẳng có gì lạ cả. Không kể thực thụ nào ưa được một tên giá hiệu.

Nhưng lúc ấy, vì chỉ mới là cô dê một tháng rưỡi tuổi, một cô dê nguyên xi em bé, nên khi biết mình bị ghét, tôi sốc lắm.

Cũng là vì Mít và Ken đóng vai tử tế hết sức tài.

Có mặt bà chủ, tôi có đi qua đi lại ngang chỗ nằm của họ bao nhiêu lần mặc kệ. Thậm chí nếu có ghé xuống, gác nhờ đầu hoặc chân lên lưng, lên bụng họ thiu thiu ngủ, chắc cũng không vấn đề.

Nhiều lần, Mít - anh chó có bộ lông vàng rươi, mập căng như múi mít thân thiện đến bên tôi hít hít chào hỏi. Còn Ken - chị chàng lai Bec-giê xám xinh đẹp với đôi chân cao, lại liếm láp tôi bằng những đường lưỡi vô cùng triu mến.

- Em biết không, anh chỉ ước được đớp nó một cái!

- Nó làm như nó hay lắm. Đồ con dê bình! Một con dê mà đòi làm chó sao? Đúng là khùng.

- Nhưng thịt dê non thơm lắm đấy! Anh ngủi được...

- Còn bà chủ nữa! Bà chủ cứng nó trong khi nó có tích sự gì đâu. Không vì lấy lòng bà chủ, em chẳng bao giờ liếm nó. Ôi. Bắt ối!

- Giá tụi mình là chó sói nhi! Nó sẽ biết tay ngay!

Cuộc nói chuyện tôi tình cờ nghe lỏm được đã làm tôi buồn đến mấy ngày.

Bữa sau, rồi sau nữa, Mít và Ken ngạc nhiên lắm khi vừa tiến lại gần đã thấy tôi chạy biến. Tôi sợ họ quá. Tôi sợ sự yêu thương vờ vịt.

Vì bà chủ, tôi trở thành một con chó giả danh. Nhưng tôi không bao giờ giả yêu thương một ai. Yêu thương bị làm giả là yêu thương tệ hại hơn cả yêu thương bị đánh rơi. Khi bạn làm

rơi thứ gì đó, bạn có thể có cơ may tìm lại. Còn làm giả, bạn sẽ mất luôn, mất vĩnh viễn, mất không chỉ thứ bạn đang có.

Với Mít và Ken, họ mất tôi - một người bạn.

Nhưng... Có bao giờ họ xem tôi là bạn đâu mà.

Vậy mà, cứ mỗi khi nhìn ra sân, ra chỗ họ nằm, tôi lại nghe một nỗi buồn chạy ngang qua.

4.

- Em cho nó về với mẹ đi chứ! Cứng cáp rồi. Dê thì phải ở trong chuồng, không phải trong nhà.

Một ngày, ông chủ tôi, người lâu nay vẫn im lặng trước việc tôi quanh quẩn tới lui bên cạnh, lên tiếng.

Vì lời ông chủ là hoàn toàn chính xác nên cùng cái ổ vải, tôi trở lại khu chuồng nuôi được quây quanh bằng lưới mắt cáo. Trong lúc chờ bà chủ lục cục mở khóa chuồng, tôi có dịp nhìn thật kĩ nơi một tháng rưỡi trước mình đã ra đi.

Đó là một ngôi nhà gỗ, hết một cái hộp khổng lồ, đứng trên bốn cái chân cao nhòng ngó bộ hơi ốm yếu mà thật ra cực khỏe, cực chắc nụi³. Mặt trước cái hộp là những song gỗ ngang đan không dày lắm. Chốc chốc, từ giữa những song gỗ, lại thấy những cái đầu đen hai sọc trắng thò ra. Cứ như cái hộp chuồng được thắt nơ. Đó là vì máng cỏ được làm sát ngay thành chuồng, nên sẽ liên tục được đón những đầu dê “be be” thò ra, thụt vô nhấm nháp.

Tôi đã từng được sinh ra ở một góc nào đó bên trong cái hộp. Đây là nhà tôi. Nhưng thật lạ. Sao tôi không cảm nhận được chút gì gần gũi thân thiết.

Bà chủ thả tôi xuống lòng chuồng, bên một thân mình đen tuyền, cao lớn. Tôi nhận ra được mùi sữa. Là mẹ. Mẹ của tôi đây mà.

Tôi không quen gương mặt, hình dáng mẹ, nhưng tôi quen mùi sữa thơm thơm, dịu dịu từng đọng trên đầu lưỡi tôi một tháng rưỡi trước.

- Be... be... mẹ ơi!

Tôi nhảy nhào về phía mẹ, ôm bầu sữa. “Uỳnh” một tiếng.

Và tôi nhận ra mình đang nằm dài trên sàn chuồng, té lăn quay.

Mẹ tôi, vẫn còn giơ cái chân sau vừa hất ngã tôi, cúi nhìn xuống, nghiêm mặt:

- Ai đây?

Mẹ đã không nhận ra tôi!

Một tháng rưỡi tôi không bên cạnh, mẹ cũng đã quên tôi. Mẹ quên mất đứa con đẻ ngược, đứa con ban đầu mẹ đã không yêu mến.

Tôi biết chứ. Tôi hình dung được tất cả rồi chứ. Vậy mà, không hiểu sao, ngược nhìn mẹ, từ dưới sàn chuồng lạnh cóng, tôi vẫn òa lên khóc. Khóc tủi thân, khóc tức tưởi. Khóc trong tiếng cười “Ê! Ê! Quê xệ chưa kìa!” của hai đứa em tôi.

Tụi nó giờ đã cao hơn tôi cả cái đầu. Thân mình đứa nào cũng mập tròn, lông mượt lên đen óng. Tôi không nhìn được chính mình. Nhưng tôi biết tôi chỉ là một con dê nhỏ cọc còi, lông xác xơ phơ được cả mấy cái xương

Bà chủ có chăm sóc tốt thế nào, “vú mẹ thần kì” có cố công cho tôi bú mớm đến cỡ nào, vẫn không thể sánh được với những

đứa con được bú sữa, được lớn lên bên mẹ.

Tôi không phải là một con dê nhỏ độc đáo gì hết. Trong mắt các em mình, giữa bầy đàn mình, tôi chỉ là một con nhỏ lạc loài, đáng bị bỏ rơi, bị cười khinh.

- Đáng đời! Đồ lạ hoắc. Đồ con nhỏ xấu xí.

- Định giành mẹ của tụi tao hả? Đá nó thêm đi mẹ. Húc nó đi mẹ! Húc bể đầu luôn mẹ

Em trai tôi, đứa em tôi luôn nhớ đến cơn khóc đòi sữa mẹ khi bị nhốt của nó, vằn mắt ngó tôi. Ánh mắt háo hức độc ác.

Nó xem tôi là kẻ xa lạ mất rồi. Có ánh mắt độc ác nào lại dành cho ruột thịt, cho những người thân thiết đâu?

- Cô bé, ta không quen cô. Đi chỗ khác mà tìm mẹ của cô!

Mẹ tôi, sau khi đã bình tĩnh trở lại, kết thúc ngắn gọn.

Kết thúc luôn chút nôn nao, khắp khởi của tôi, đứa bé được đưa trở về nhà.

Nhà là gì? Liệu có phải một nơi càng ở lâu ta càng thấy lạ, thấy xa?

Ban ngày, trong nhà, tôi co mình trên cái ổ vải đã theo tôi từ lúc sơ sinh. Cái ổ làm từ chiếc áo cũ của bà chủ. Tôi khều chân chơi với một chiếc lá nhỏ trên áo. Chiếc lá không biết cục cựa, nó lạc lõng co lại một góc thật cô độc.

Thò đầu qua những nan chuồng gỗ dài, tôi gặp một bông cỏ trong máng ăn. Giữa những sợi cỏ dài mượt rượt khỏe khăn, bông cỏ gầy còm cũng co lại, lạc lõng.

Bông cỏ, mà có mẹ hay không?

Mẹ tôi thì đang ở kia, trong góc chuồng đối diện, cùng hai đứa con háo sữa cứ liên tục, liên tục thúc vào bầu vú. Gương mặt mẹ

cáu kính, mệt mỏi. Sao mẹ không một lần đánh ánh mắt nhìn sang tôi?

Sao mẹ không nhìn? Cả khi bảy dê lớn trở về, một anh đực bự con lấy đầu đánh tôi một nhát thật đau.

- Xê ra! Đây là chỗ của tao!

Mẹ cũng không nhìn. Cả lúc tôi bị những thân hình to tướng huých đẩy, bị những ánh mắt giễu cợt kết thành vòng tròn, quây lấy.

- Sao mà lại ở đây? Mà là ai nhỉ

- Ôi. Cậu không biết à? Nó là chó đấy. Vì nó đã ở cùng loài chó!

- Nè, nhóc con! Mà có biết ăn thịt như bọn chó không đấy? Mà sẽ ăn thịt bọn tao à! Sợ ghê chưa!

- Nhóc con, sữa coi nào. Bắt nó “gâu gâu” đi các cậu ơi. “Cậu” đi thôi! Không thì khóc đi! Khóc “Mẹ ơi, mẹ. Con đây!” đi!

Những tràng cười “be be” nổi lên âm ỉ. Những tiếng guốc giẫm thình thình xuống sàn chuồng phấn khích. Những âm thanh độc địa trù lên tôi, cô bé dê chỉ mới một tháng rưỡi tuổi.

Tôi muốn lắc đầu, muốn bịt tai, muốn những ác độc chảy hết ra khỏi đầu. Nhưng không thể.

Tôi vùng chạy. Cũng không thể. Một chân sau trong cơn hoảng hốt vì bị xô đẩy đã kẹt giữa ván sàn chuồng. Tôi cố rút ra, cố giật. Chỉ làm những tiếng cười càng bùng to, làm cả người tôi đau điếng.

Tôi ráng ngoảnh về phía mẹ. Ở một góc, vẫn cái kính mệt mỏi, mẹ vẫn đang cho hai em tôi bú sữa.

Tôi bật khóc nức lên, không phải vì đau. Không phải vì bị trêu chọc. Tôi khóc vì mẹ không nhìn tôi.

5.

Ông bà chủ không nhận ra sự xa lánh của bấy đàn với tôi, kiên quyết bắt tôi bú sữa mẹ.

Dắt tôi đến bên mẹ không được. Bực mình, ông chủ đề nghị luôn mẹ tôi xuống chuồng, kêu bà chủ đem tôi đến.

Bao lâu rồi tôi mới được dụi mồm vào bầu vú phẳng phất mùi sữa quen thuộc. Bao lâu rồi vị sữa dịu dàng mới nhỏ giọt lại giữa miệng tôi, xua những tủi hờn ảm ức.

Chính lúc đó, chính lúc tôi đã sẵn sàng để quên, để trở lại là em bé sơ sinh ngủ vùi giữa ấm áp yêu thương, tôi nhận ra mẹ đang khóc.

Nước mắt mẹ tôi thật đẹp. Nó trong vắt và tuôn ra từ kẽ mắt dài của mẹ như một chuỗi dài những hạt sương.

Nhưng đó là những giọt nước mắt tức giận, đau đớn.

Tôi nhận ra thân mình mẹ đang bị đè ép ảm trên sàn chuồng. Bốn chân mẹ đang bị căng ra đau điếng. Và ánh mắt mẹ, ánh mắt đã không hề nhìn tôi, giờ tuyệt vọng dỗi về góc chuồng, nơi vang lên những tiếng “be be” thảm thiết. Tiếng của hai đứa em tôi.

Vùng người khỏi mẹ, lần đầu tiên tôi căm ghét mình. Lần đầu tiên tôi thấy tôi xấu xa, độc ác. Tôi cố uống làm gì dòng sữa tôi từng từ bỏ? Tôi cố giành làm gì yêu thương có bao giờ thuộc về tôi?

Sống giữa độc ác của bấy đàn, lẽ nào tôi cũng dần như họ, dần ích kỉ, ác độc?

Không bao giờ!

Tôi có thể bị mẹ quên mất, bị xa lánh, bị ghét bỏ. Nhưng tôi sẽ không bao giờ như họ. Vì tôi là một cô dê đặc biệt. Tôi đẻ ngược và tôi có một cái tai trắng bóc.

- Tai Trắng! Sao mày cứ không chịu bú hả?

Ông chủ cuối cùng cũng chán nản. Lần nào ôm có lên chuồng nhìn thấy tôi, ông lại thở dài.

Mỗi bà chủ là vui. Ngày ba lượt cầm bình sữa đến trước mặt tôi, bà đều tươi cười.

- Không sao! Là nó quen được cho bú bởi bà mẹ dễ thương là em đây mà. Phải không, Tai Trắng?

Khi những đợt cầm bình sữa lên chuồng trong ngày của bà chủ giảm dần xuống hai, rồi một lần thì tôi đã có thể được phép đứng trước cánh cửa chuồng mở rộng, nhìn xuống.

Ba tháng tuổi. Tôi sắp được rời chuồng. Tôi sắp bước vào một thế giới mới.

Thế giới đồng cỏ. Thế giới của những kẻ trưởng thành.

6.

Mọi dê non bình thường được mẹ đi kèm đều có thể xuống chuồng từ lúc bắt đầu biết nhâm nhi chút cỏ.

Còn tôi. Vì mẹ tôi là bà chủ. Và vì tôi cứ mãi mang thân hình của một em bé ốm yếu, gầy gò. Nên tận ba tháng tuổi, tôi mới được đặt bước chân đầu tiên lên thang chuồng. Cái thang trong lần gần nhất được ngấm kĩ khu chuồng từ bên ngoài, không hiểu sao tôi đã quên mất.

Cũng có thể lúc ấy với tôi nó không quan trọng. Không như lúc này. Hồi hộp đứng trên nó nhìn xuống, tôi có cảm giác như mình sắp bước lên một dải cầu vồng.

Đầu cầu tôi đứng, là chuồng nuôi, là những kỉ niệm buồn tôi không bao giờ muốn nhớ tới. Và thế giới dưới kia, thế giới rộng lớn phẳng phất mùi hương có.

Khi tôi bước qua dải cầu vồng này, tôi liệu có được hạnh phúc, được yêu thương

Hình như tôi là một cô dê nhỏ có quá nhiều tưởng tượng. Trong bầy đàn mình, dù bên này hay bên kia cầu vồng, vị trí tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi, vẫn cứ là một kẻ bị xua đuổi mà thôi.

Chả sao cả. Vì dù sao tôi cũng quen rồi. Giờ tôi đang có một mối quan tâm mới. Thế giới đồng có. Đó mới thật là một nơi tôi cần khám phá với biết bao bí mật tuyệt vời.

Khi còn trong chuồng, qua những chấn song gỗ, tôi đã từng nhìn thấy nơi này, một khoảng xanh xa xa thấp thoáng. Lúc đứng trên đầu thang chuồng, tôi đã được nhìn rõ hơn, một vùng xanh mênh mông rộng lớn.

Nhưng điệu kì của đồng cỏ, thứ điệu kì không nơi nào sánh được, chỉ thực sự mở ra khi bạn bước chân vào.

Các ngọn cỏ sẽ nói với bạn bằng trăm giọng nói khác nhau. Trăm giọt sương sẽ dành tặng bạn trăm điệu nhảy tan biến cùng nắng với trăm sắc màu. Và gió, khi luồn qua những mình cỏ mong manh, gió sẽ hát bạn nghe bài hát trăm giai điệu.

Những bông cỏ trắng tinh nghe bài hát phất ngọn bùng tỉnh giấc. Không nhỏ bé, cô đơn như lúc trên máng chuồng, trăm bông cỏ kết nhau thành một dải trắng mềm mượt, bắt đầu vũ khúc xoay xoay.

Những cô bướm nâu, bướm vàng từ đâu cũng kéo đến. Họ hòa vào lời hát gió những âm thanh thơm nức phấn hoa từ muôn

đôi cánh nhẹ chấp chới, bay bay.

Nhảy nhót cùng những điệu kì từ đồng cỏ, tôi bỗng nhớ về người bạn đầu tiên của mình, Nhện nghệ sĩ. Nếu được nhảy múa dưới những âm thanh kì diệu này, Nhện biết đâu có thể gây nên được bản nhạc tuyệt tác của đời mình, không cần đến cái mảnh tơ.

- Đó là âm thanh của tự do!

Ngày nọ, có tiếng nói thành linh vang lên trong lúc tôi đang nhảy múa.

Giật bản mình, tôi ngửa cổ nhìn lên. Trước mặt tôi, không biết tự bao giờ đã sừng sững cái bóng khổng lồ.

Cái bóng có một thân mình bờm xờm lông trắng toát. Bốn cái chân cao chắc nụi cũng trắng. Chòm râu dài đung đưa gần chấm đất lại càng trắng. Kể trước mặt tôi hết đang khoác một tấm áo choàng trắng lộng lẫy và kiêu hãnh.

Trước tôi, dường như đang có một vị vua.

Vị vua có vương miện là cặp sừng lớn cong vút, vàng rực dưới ánh nắng trời.

Đó là ấn tượng đầu tiên khi tôi gặp Sừng To, người bạn lớn của tôi. “Vua của mọi vị vua trên đồng cỏ”. Tôi vẫn gọi bác như vậy.

Bầy đàn tôi, họ lại gọi bác bằng một cái tên khác: Kẻ lang thang!

7.

Sừng To là một bác dê đực lang thang.

Lâu lắm rồi, như lời kể của bác, bác từng có một bầy đàn. Những người vợ hiền lành xinh đẹp, những đứa con dễ thương, nhanh nhẩu.

- Rồi giờ họ ở đâu, hả bác?

- Ta không biết, con gái ạ. Một ngày mưa bão, có chiếc xe lớn ghé đến, ông bà chủ đưa họ lên đó. Và tất cả không trở về.

- Sao bác không theo họ, hả bác? Lúc ông bà chủ đưa họ đi ấy! Bác phải theo chứ. Để xem họ đi đâu...

- Ôi! Đó là ân hận lớn nhất đời ta, con gái ạ!

"Nỗi buồn lớn nhất cuộc đời ta

Nỗi buồn gọi tên là:

Gia đình

Sao ta không theo họ đi xa"

Sùng To đang nói bỗng bật lên tiếng hát.

Ngậm ngùi, tôi buồn theo nỗi buồn của bác. Nhưng không thể không nói điều này: Sùng To không thích hợp với âm nhạc. Khi giọng ôm ồm của bác cất lên, thường tôi vẫn vừa buồn vừa ráng đống hết hai tai.

Bác với tôi đã quyết định kết bạn. Giờ ngóng đợi nhất của tôi khi ra đồng cỏ chính là được gặp bác. Một bác dê biết tuốt. Câu hỏi nào cũng có thể trả lời.

Bầy đàn tôi, đặc biệt là những anh dê đực, có vẻ không thích Sùng To.

- Ái chà, bọn chúng nó hả? Chúng là lứa thứ ba ta gặp rồi đấy. Một bọn trẻ ranh, hỗn hào không lịch sự. Hai lứa trước, bọn chúng tử tế hơn.

Rút một cọng cỏ, nhai nhai. Sùng To có vẻ rất thản nhiên.

- Vậy có nhiều lứa dê ở đây, hả bác? - Tôi hỏi.

- Đương nhiên. Ông bà chủ mình nuôi dê đực để bán mà. Họ cứ bán rồi nuôi. Nuôi rồi bán suốt.

- Còn... còn dê cái thì sao, hả bác?

- Yên tâm. Dê cái như cháu, họ sẽ giữ lại, để đẻ con.

- Còn những anh dê bị bán, họ sẽ đi đâu, hả bác?

- Ái chà chà. Cái này ta nghĩ cháu không nên biết. Ít nhất là ở tuổi cháu, không nên, con gái à.

- Tại sao? Tại sao không nên, hả bác?

- Ta đề nghị một câu hỏi khác, ít “tại sao” hơn nhé nhóc! Sừng To khìn khịt mũi, ngó tôi bằng một vẻ mặt rất hài.

- Vậy... Bác là dê đực sao bác không bị bán, hả bác? Sao ông bà chủ vẫn để bác ở đây?

- Phạm quy! Có đến hai từ “sao” rồi. Sẽ không có câu trả lời. Thôi để ta hát cho cháu nghe nhé!

“Ôi! Nỗi buồn lớn nhất cuộc đời ta

Nỗi buồn có tên là...”

Khi Sừng To đã nghe ngao toáng lên câu hát quen thuộc, là tôi biết, thắc mắc của tôi nên kết thúc.

Sừng To là vậy. Một bác hiểu biết, vui tính và hài hước kinh khủng. Tuy nhiên, bác chẳng bao giờ cho tôi hết mọi câu trả lời.

Tôi quý bác. Nên luôn cố gắng để làm một cô bé không tò mò.

Từ khi biết Sừng To, đồng cỏ với tôi càng trở thành một thế giới tuyệt vời.

Suốt ngày, tôi chỉ muốn ở trên đồng cỏ. Tôi chạy nhảy, tôi ca hát, tôi chờ Sừng To xuất hiện để được trò chuyện. Sừng To là một bác dê bí mật. Không bao giờ bác cho tôi biết bác ở đâu cả.

Dù vậy, tôi chắc rằng nó phải là một góc nào đó trên đồng có điệu kì này. Nó phải là một nơi tuyệt đẹp.

- Bao giờ cháu mới được đến nhà bác chơi? – Tôi hay lẻo đẻo theo sau, hỏi Sùng To.

- Sẽ sớm thôi. Rồi điều gì đến sẽ đến, con gái!

Sùng To lúc lắc chòm râu dài.

Tôi thích ngắm bác vô cùng những khi ấy. Vì trông bác thật bí ẩn, thật quý phái. Xứng đáng là “Vua của mọi vị vua”.

- Hai kẻ kì quái chơi với nhau. Thật xứng đôi!

- Nè, Xấu xí! Chơi với ông già lang thang trắng bóc ấy thì mày cũng chẳng đẹp được lên đâu nha!

- Ngon kêu ông bác ấy tới đây coi nào. Bọn tao không sợ đâu!

Anh dê Bự Con vừa nói xong câu ấy đã bị một cú đánh búa đầu như trời giáng, té lăn cù trên cỏ. Là Sùng To. Vẫn luôn xuất hiện một cách thật bất ngờ, giơ cao hai chân trước, bác nghênh cặp sừng khổng lồ về phía kẻ đang loạng choạng đứng dậy, mặt xanh lét.

- Không phải chuyện giỡn chơi, nhóc! Đừng nhắc đến tên ta và tránh xa con bé tội nghiệp kể từ hôm nay. Biết chưa?

Sùng To giẫm mạnh guốc lên mặt cỏ, “be” lên một tiếng dữ tợn.

Không chỉ có kẻ đang xanh mặt, cả vòng vây chọc ghẹo bao lấy tôi đồng loạt túa ra, chạy biến.

Không thể tin được là những vụ bắt nạt, trêu chọc tôi trên đồng cỏ và cả lúc về chuồng, sau bữa đó, tự nhiên biến mất.

Những anh dê lớn vẫn còn nguyên vẻ bực tức nhưng chỉ dám quẳng cho tôi ánh mắt hằm hè, căm ghét. Còn những cô dê

(đương nhiên bao gồm cả mẹ), dẫn theo con, họ đồng loạt tránh xa tôi.

Tôi chẳng thấy buồn một tẹo nào.

Tại sao bạn phải buồn chứ Khi bạn biết, cuối cùng bạn đã không chỉ có một mình. Hơn thế nữa, bên cạnh bạn còn có cả một vị thần.

Vị thần của tôi, có một cái tên nghe hay hết cỡ: Thần hộ mệnh Sừng To.

8.

Tôi bệnh.

Tôi chắc chắn như thế. Vì trên đầu tôi cứ nhoi nhói rồi ngứa ran lên. Thật là kì cục.

Đêm ngủ, tôi cà đầu, gãi lên ván chuồng rột rẹt, rột rẹt. Sáng ra, tôi nhờ mấy thân cổ sắc nhất cửa lên hai đỉnh đầu loẹt xoẹt, loẹt xoẹt. Cơ ngứa ngứa, thật bực mình, vẫn nguyên xi.

Sừng To dùng mõm vạch vạch gì đó trên đầu tôi, lom lom nhìn một lát. Rồi cả cười:

- Cháu không bệnh. Là cháu đang mọc sừng!

Mọc sừng? Tôi có nghe nhầm không nhỉ? Tôi - một cô dê cái - biết mọc sừng?

Hình như điều này cũng hơi hơi có chút gì lạ lùng. Trong bấy mình, tôi chưa thấy một cô dê nào có sừng. Đầu họ nhẵn thín, đen mịn. Chúng còn thuần thuần, thon dài, lúc nào trông cũng quá đỗi dịu dàng. Sẽ thế nào nếu trên dịu dàng ấy bỗng lù lù chĩa lên hai cái sừng

Ôi! Lẽ nào chưa đủ kì quái với một cô dê nhỏ như tôi sao? Giờ lại còn xuất hiện cặp sừng. Đám dê đực sẽ lại có thêm chuyện để

trêu chọc tôi chết mất. Huống hồ, tôi không hề thích có sừng.

- Đừng xem thường chiếc sừng của loài dê nhé, con gái! Chúng là quà tặng tổ tiên chúng ta, loài dê núi. Họ đã từng là chủ nhân của những đôi sừng to và đẹp nhất. Cùng với chúng, chúng ta đã chiến đấu với móng vuốt của những kẻ săn mồi. Cùng với chúng và hai móng guốc, chúng ta đã từng là những kẻ chinh phục những ngọn cây, vách núi. Đôi sừng dũng mãnh của chúng ta đã từng in bóng trên những vách đá chót vót, nơi chỉ có bóng dáng của những cánh đại bàng, chúa tể bầu trời. Móng vuốt của những kẻ săn mồi bốn chân chỉ biết nhìn theo bóng của chúng ta, không cách nào với tới. Chúng ta đã từng là một giống loài mạnh mẽ, tự do...

Sừng To chưa bao giờ say sưa như vậy với một câu chuyện kể. Tôi thấy mắt bác vụt sáng lên, chòm râu lặng phắc và cặp sừng lớn trên đầu như vút cao hơn hẳn thường ngày.

Không anh dê đực nào trong bầy của tôi có được cặp sừng uy nghi như bác. Sừng của họ thường ngắn cũng nhô lên hai bên đầu như hai cái lá dựng đứng, xám xịt. Đến anh dê Bự Con, thủ lĩnh bầy cũng mang trên đầu hai mẫu lá xấu xí ấy. Chả trách cả bọn luôn có vẻ ngán sợ lẫn ganh tức gì đó với Sừng To.

Bọn họ có biết câu chuyện về đôi sừng tổ tiên loài dê không nhỉ? Tôi muốn đề nghị Sừng To kể lại cho họ nghe. Bảo đảm cả bọn sẽ được thêm một phen ganh tị đến mất ngủ. Ái chà chà. Thế thì tôi lại làm một kẻ xấu bụng rồi. Thật không nên.

Dù sao câu chuyện của Sừng To đã khiến tôi bơn bớt ghét có sừng. Đôi lúc, tôi còn mong muốn được nhìn thấy nó.

Nó sẽ là một cặp sừng thế nào nhỉ? Tôi ước gì nó cũng chĩa cong vút như hai nhánh cây vàng rực, hết sừng của Sừng To. Bác hảnh đang mang cặp sừng dũng mãnh của tổ tiên chúng tôi trong câu chuyện kể.

- À! Đây không được là cặp sừng truyền thuyết ấy đâu, con gái. Cái này, cả bộ lông trắng nữa, ta nghĩ là ta thừa hưởng từ mẹ ta. Bà thuộc nòi dê Xa-nen⁴ cao quý.

- Cháu chẳng được thừa hưởng gì từ mẹ cả. Mẹ còn không nhìn cháu...

Tôi bỗng tủi thân kinh khủng khi nghe câu chuyện của Sừng To. Không muốn đâu, nhưng mắt tôi vẫn rơm rớm nước.

- Ồ... ồ, con gái. Còn ta đây. Ta vẫn luôn nhìn cháu, nhé. Và ta thấy gì nhỉ? Ôi! Một con bé dê trán đỏ bừng bừng. Nhưng nó rất đặc biệt. Vô cùng đặc biệt! Một người mẹ không thể nào không nhìn thấy một đứa con như thế này. Ta tin như vậy. Hãy cho mẹ cháu thời gian... - Sừng To héch mồm chi. - Cháu xem!

Tôi nhìn theo, chỉ thấy phía bên kia đồng cỏ là một giàn lá xanh rì.

- Hãy nhìn những chiếc lá, con gái! Chúng là những ngôi sao xanh. Khi ta còn nhỏ, ta đã gửi những điều ước lên những ngôi sao như vậy. Khi một ngôi sao rụng xuống, điều ước đựng trên nó sẽ trở thành sự thật.

- Thật hả bác? Vậy cháu sẽ gửi cho chúng thật nhiều điều ước!

- Cháu cũng có thể gửi những câu chuyện buồn. Lúc đó, khi chúng rụng, cơn buồn sẽ tan biến ngay lập tức.

- Thật thần kì! Vậy cháu cũng sẽ gửi hết cho chúng những nỗi buồn!

Tôi reo lên. Và từ đó không ngày nào không ghé đến thăm giàn lá ngày càng treo dày những ngôi sao. Đó là những ngôi sao có sạm màu, có phơn phớt, nhưng tất cả đều tuyền một màu xanh óng mượt. Chưa có ngôi sao nào rụng cả (chúng còn non

thế kia mà). Nên những điều ước và nỗi buồn của tôi ngày ngày để chi chít hết các mặt lá.

Một bữa, có ngôi sao lá rơi vèo xuống, tôi đang phân vân không biết nó là ngôi sao xanh điều ước hay nỗi buồn thì dê Bự Con từ đâu xô tới, đớp tọt chiếc lá vào trong miệng.

- Lá nho siêu ngon!

Đi qua tôi, tên đáng ghét còn lúc lắc cái bụng.

Ngán sợ thần hộ mệnh Sừng To của tôi đấy. Nhưng có vẻ Bự Con không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chọc ghẹo tôi.

- Bác có bao nhiêu ngôi sao điều ước và nỗi buồn? Khi cùng nằm ngước mắt ngắm giàn lá xanh, tôi đã hỏi bác Sừng To.

- Nhiều lắm... Nhiều vô số kể con gái ạ?

- Chúng đã rụng hay còn treo trên đó, hả bác?

- Đương nhiên chúng đã rụng chứ. Rụng sạch. Cháu thấy đấy. Giờ ta chả buồn một tí tí nào!

Tôi nhận thấy Sừng To nói đúng. Bác lúc nào cũng là bác dê vui vẻ nhất đồng cỏ. Dù bác có bài hát “Ôi! Nỗi buồn lớn nhất cuộc đời ta... “buồn bất thãm. Tôi hơi ganh tị với bác chút đỉnh.

- Vậy sao ngày nào bác cũng ra đây? Bác có cần gởi gì cho những ngôi sao đâu?

- Ôi. Con bé xấu tính! Sợ ta giành mất những ngôi sao của cháu à? - Sừng To “be be” cười, rung rung chòm râu trắng. - Ta ra ngắm những ngôi sao dễ thương của cháu đấy, con gái ạ! Ta... ta còn muốn chờ đón một người bạn.

- Bạn ạ?

- Đúng rồi. Một người bạn cũ. Một người bạn quen thuộc lắm. Ta muốn nhìn thấy bạn và nói “Xin chào”.

- Bạn ấy... à không... Bạn của bác ở đâu, hả bác?

- Trên kia, con gái! - Sừng To, ngạc nhiên chưa, hếch mõm chỉ lên giữa giàn lá xanh ngắt. - Lần nào bạn ta đều bất ngờ xuất hiện từ trên ấy. Ta toàn để bạn chào mình trước. Ta thật tệ. Lần này, ta phải bắt gặp và “Xin chào” trước với bạn mới được.

- Nhưng bạn bác là ai ạ? Sao bạn bác lại ở cùng những ngôi sao của cháu chứ

- Bạn ta á? Tên bạn ta là Bông Nho! Ông chú gọi thế đấy.

- Bông Nho ạ! Bông Nho... Cháu không thích cái tên này lắm. Tại sao bác không đặt một cái tên khác cho bạn bác ạ? Một cái tên bí mật. Dành riêng cho những người bạn. Như những người bạn của cháu. Họ đều có tên bí mật!

- Ôi. Con gái. Con là cô bé sáng tạo nhất mà ta biết đấy! Được. Ta sẽ có một cái tên cho bạn ta. Tên là gì cà...

- Không. Bác không được nói ra đâu. Cháu sẽ nghe đấy. Phải bí mật!

Sừng To cười to hơn. Bác không chỉ rung râu mà còn gật gật sừng.

- Đúng. Đúng. Bí mật! À... quên mất. Mà tên bí mật cháu gọi ta là gì nhỉ, con gái? Ta được biết đúng không ta? - Sừng To hấp háy mắt.

Bạn nghĩ tôi có nên nói với bác không? Chuyện tôi gọi bác là “Vua của mọi vị vua trên đồng cỏ” ấy. Một cái tên hay tuyệt.

Nhưng tiết lộ với bác ư? Tự nhiên tôi mắc cỡ quá đi mất. Kì gì đâu!

9.

Tôi bỗng muốn gặp lại Nhện.

Sùng To có người bạn cũ Bông Nho của bác, tôi cũng có. Người bạn cũ duy nhất của tôi trong lúc này: Nhện nghệ sĩ.

Thực ra tôi muốn gặp lại Nhện lâu lắm rồi. Những giai điệu diệu kì của đồng có ngày nào cũng vang bên tai tôi. Còn Nhện chắc vẫn còn ôm cái mảnh tơ buồn trong kẹt cửa. Chắc Nhện sẽ nhớ lắm những ngày Nhện và tôi cùng nhảy múa.

Tôi muốn thăm Nhện quá. Nhất định tôi sẽ rủ bằng được Nhện dọn nhà ra đồng cỏ. Tôi sẽ giới thiệu Nhện với Sùng To. Và ba chúng tôi sẽ trở thành một bộ ba cực kì vui nhộn, cực kì mộng mơ và mê nhảy múa.

Thật bí mật, giấu cả Sùng To, tôi tìm đường trở về nhà ông bà chủ.

Chả có gì khó cả. Chỉ cần bạn biết bước đi thật khẽ, thật nhẹ. Có con ruồi quây nào nhằm mắt, mũi bạn nhào tới bạn cũng không được mở miệng “be be” bực bội. Vì khi đó bạn đang làm người theo dõi. Như tôi vậy.

Len lén, nhẹ nhàng, tôi đang chầm chậm theo sau bà chủ. Bà sẽ đưa tôi về nhà, ngôi nhà tôi đã từng rành hết mọi góc ngách khi còn là một em bé dè dặt dưới một tháng rưỡi tuổi. Ngôi nhà có người bạn đầu tiên của tôi.

Qua khỏi đồng có một quãng xa, lại băng ngang một đám nha đam mập ù nhưng cái kỉnh, cuối cùng tôi đã thấy được cái kẹt cửa quen thuộc.

Chờ bà chủ khuất hẳn vào sau nhà, tôi nhảy nhao về phía cánh cửa. Kẹt cửa vẫn còn nguyên xi đó, nhưng như có một cơn bão quét qua. Nó trống hoắc. Không còn một mảnh tơ. Và đương nhiên, không còn một chú Nhện nào.

- Nhện ơi! Nhện! - Ngơ ngác, hốt hoảng, tôi gọi thật to.

Chỉ có tiếng gió luồn qua, khe khẽ rung cánh cửa trả lời tôi. Và liền ngay sau đó, không ngờ được, là một tràng cười.

- Ê. Mít! Nhìn coi, ai nè! Bé dê thơm tho của anh nè!

Tôi nhận ra ngay. Là giọng của Ken, ả chó tôi chẳng bao giờ muốn gặp lại.

- Ôi. Gì vậy nè! Bao lâu rồi nhỉ, cô bạn nhỏ? Sao cô vẫn nhỏ chút hoài thế kia?

Hiện ra liền sau đó là cái đầu vàng xuộm, nhe mấy cái răng nhọn trắng ớn nhản nhở cười.

Tôi bất giác bước lùi. Mít và Ken. Cặp chó tôi đã từng tưởng là những người bạn. Cặp đôi tôi ghê sợ nhất. Tôi đã tưởng sẽ không bao giờ gặp lại chúng nữa. Tôi đã quên mất chúng luôn ở đây. Rình rập và chờ đợi.

- Nhỏ chút nhưng thịt vẫn thơm, Ken! Em có muốn hôn chào cô bạn chúng ta một miếng không?

- Để lại đi súc lưỡi hả, Mít? Em không dại đâu. Nhìn nó coi. Vẫn còn nhom, lở lác. Bắt gớm!

- Thông cảm đi, Ken. Cô bạn của chúng ta đâu có được ai chào đón. Biết tụi dê trong kia đồn gì không? Có một con dê thích làm chó. Nó bị mẹ bỏ. Ai cũng ghét nó...

- Im đi! - Tự nhiên, tôi nghe tiếng mình thét lên. Điệp khúc lải nhải của Mít bị cắt cái bụp.

- Mình có nghe nhầm không Ken? Im đi cơ đấy!

Mít vẫn còn cười nhưng nhe cao hơn một cái răng. Đó là một cái răng nanh.

- Nó cần được dạy dỗ, Mít à! Nó tưởng mình cũng giống với chúng ta đây. Nó tưởng nó cũng có thể dũng cảm.

- Dũng cảm? Thôi đi, Ken! Một con dê nhép bắn thủ. Một loài ăn cỏ nhu nhược mà đòi dũng cảm. Anh hết chịu nổi rồi.

Mít đã dựng đứng đuôi, mắt từ từ đỏ vằn lên một cách đáng sợ. Tôi biết. Tôi đã không còn đường lùi. Lấy hết bình tĩnh, lùi lại, gườm đầu, tôi giờ ra phía trước cặp sừng mới nhú.

- Anh cũng không được xúc phạm giống loài tôi! Đồ chó sói!

Tôi vừa dứt lời Mít đã gừ lên một tiếng khùng khiếp và nhào tới. Lao về phía tôi là một thân chết màu vàng rực.

- Ắng!

Thần chết thành linh bị bật ra, kêu văng.

Tôi nhìn lại. Là Mít đang nằm đo ván trên đất.

Một cặp sừng khổng lồ đang nghênh ra. Một thân mình trắng toát đồ sộ đang chắn trước tôi. Sừng To! Thần hộ mệnh của tôi đã đến.

Tôi muốn chạy lại ôm lấy thần. Tôi muốn xem thần nạt hai kẻ xấu xa kia chạy không kịp cúp đuôi.

Con gái, chạy đi!

Bất ngờ, vẫn chưa quay lại nhìn tôi, thần khẽ giọng gọi.

Tôi ngược mắt. Và kinh hãi. Dưới sân, Mít đang từ từ đứng dậy. Bên mép hần, còn nguyên một túm lông trắng. Lông của Sừng To.

- Không được đụng đến con bé!

Giọng Sừng To vẫn vang dội, dù tôi đã thấy, một chân sau bác đang run.

Mít nhỏ toẹt dùm lông ra khỏi miệng, đưa mắt. Tôi thấy Ken vốn vẫn làm bộ nằm uể oải này giờ đã lù lù nhóm dậy.

- Mà mày không nên ức hiếp một đứa nhỏ, Mít. Nó không có lỗi gì cả.

- Từ lúc mày bảo vệ nó. Nó càng thêm tội.

- Mày xấu xa hơn giống loài mày, Mít.

- Nhưng tao không phải là một đứa lang thang. Không phải là một con dê pê dê. Không phải một đứa bán cũng không ai mua như mày!

- Câm miệng, Mít!

Lần đầu tiên tôi nghe Sừng To hét lên một tiếng kinh khủng như vậy. Tiếng hét như có cả uất hận, đau đớn. Bác lao về phía hai con chó.

Trước mặt tôi là một đám bụi mù trời. Vàng, trắng. xám. Ba màu lông cuộn vào nhau trong cơn giận điên cuồng. Thét. Cẩn. Húc. Xé. Toàn những âm thanh cuồng nộ, kinh hoàng.

- Chạy... đi... con... gái!

Trong chuỗi chết chóc vọng vào tai, tôi vẫn nghe loáng thoáng tiếng hô dứt quãng, khẩn thiết. Tôi đâm đầu chạy.

Chạy như không biết đến có gì trước mắt. Chạy như tai không nghe lọt một tiếng động nào. Vấp ngã dúi dụi vào gai bọn nha đam, đầu va vào một thân cây lớn, lăn cù xuống dốc có mấy vòng. Tôi vẫn chạy.

Chỉ khi xung quanh không còn một âm thanh gì ngoài điệu nhạc của đồng có. Mũi tôi không còn ngửi thấy gì ngoài hương hoa cỏ. Lúc ấy, tôi mới dừng lại. Và phát hiện tôi - con dê nhỏ

vẫn chưa thôi run rẩy, nằm bẹp giữa những thân có cao vút. Yếu ớt. Hèn nhát. Đáng nổi giận.

Vùng dậy, chạy lại theo đường cũ, tôi lao đến với Sùng To.

Bụi vẫn còn lả tả bay trên khoảng sân đầy nắng. Tôi nhìn thấy bà chủ tay cầm cái roi lớn rượt đánh Mít và Ken ở một góc nhà.

Tôi nhìn thấy điều tôi không hề muốn thấy, đã diễn ra.

Sùng To - người bạn còn lại duy nhất của tôi - bác đang nằm đó, bốn chân xoắn dài, đầu ngoẹo, những mảng lông trắng trên thân mình loang lổ.

Khe khẽ, tôi bước lại thật gần bên bác. Chân trước run run của tôi chạm vào bộ lông trắng bết máu của bác. Tôi không cất được thành tiếng khóc. Tôi cũng không thể gọi. Đau đớn làm tôi thành một con nhỏ câm lặng chỉ biết níu lên thân mình đã lở chỗ vết thương của bác, lay lay, lắc lắc.

- Sùng To! Sùng To! Sùng To!

Chi ý nghĩ tôi đủ sức kêu gào, thét gọi.

Cựa thân mình, rồi đôi mắt nhắm của bác từ từ, từ từ hé mở.

- À... con gái!

Vang bên tai tôi lại là giọng nói thân quen vui vẻ. Như không hề có trận chiến vừa diễn ra. Không hề có những vết thương.

- Đến lúc rồi đây, cô bạn nhỏ của ta...

Sùng To mỉm cười. Và tôi nhận ra nước mắt tôi đang rơi bồm bộp xuống chòm râu dài của bác. Tôi đang khóc.

- Đừng khóc, con gái! Cũng đừng giận ta nhé! Một ông già nói dối. Ta chưa từng có một mái nhà nào cả. Ta cũng chưa từng có vợ, có con cái. Ta... Ta... là một con dê đực bỏ đi. Ông bà chủ không cần ta. Những kẻ mua dê cũng không cần ta...

- Nhưng cháu cần Sùng To! Cháu cần bác, Sùng To ơi!

Tôi bật hét lên, không bằng ý nghĩ. Tôi đã có thể hét bằng giọng của chính mình.

- Cảm... Cảm ơn... con gái. Cảm ơn đã làm bạn cùng ta. Cảm ơn đã cần ta.

Sùng To lại mỉm cười.

Bỗng nhiên, tôi thấy sợ vô cùng nụ cười của bác. Tôi không muốn bác cười nữa. Tôi muốn bác ngồi dậy, muốn bác tiếp tục dẫn tôi xuyên qua đồng cỏ. Tôi muốn nhìn bác nhảy múa. Tôi muốn nghe bác hát một trăm bài, dù chúng có tệ thế nào đi nữa.

Nhưng trước tôi, Sùng To vẫn mỉm cười.

Châm chọc, chế giễu, căm ghét, tôi đã từng được nhận bao kiểu cười như vậy. Nhưng tất cả chúng chưa bao giờ làm tôi đau đớn đến dường này.

Nhắm chặt mắt, tôi không muốn đối diện nữa. Nụ cười của một người bạn. Nụ cười chia tay.

- Chỉ là tạm... tạm biệt... thôi. Tạm biệt... con gái...

Mắt nhắm nghiền, tôi nghe lời chào của Sùng To. Những âm thanh đứt quãng, nhỏ dần, nhỏ dần trượt qua tai.

Tôi không khóc. Tôi sẽ không bao giờ khóc. Sùng To nói đúng, chỉ là tạm biệt. Rồi chúng tôi sẽ gặp lại nhau ở một nơi nào đó. Sẽ lại được rong ruổi, được ca hát bên nhau ở một đồng cỏ nào đó.

Tôi không khóc. Chỉ có một con dê nhỏ tội nghiệp bẹp mình, vùi mặt vào bụng một con dê lớn lông trắng gào lên nức nở.

Người bạn duy nhất, vị thần hộ mệnh của nó đã mất rồi.

Vị thần tên gọi Sùng To.

Sáng nay, tôi đã kịp thấy những bông nho bùng nổ. Tôi đã nói “Xin chào” người bạn cũ của Sừng To.

Từ trên giàn lá cao tít, những bông hoa xanh ngọc kết chùm đu xuống. Họ cũng đáp lại tôi lời chào. Gói lời chào vào một chiếc lá hình ngôi sao, ngậm chặt nó, tôi đem đến tặng người bạn lớn của tôi - Sừng To. Tôi đặt lá lên mặt cỏ, nơi tôi gặp bác lần đầu tiên. Và trốn vào một góc, tôi chờ.

Sừng To nhất định sẽ đến nhận lời chào. Tôi biết bác sẽ lại thành linh xuất hiện, giữa những bụi cỏ xanh, bộ lông trắng bông lên như một đám mây. Tôi nhất định sẽ đợi bằng được bác. Ngày qua ngày...

- Em coi con Tai Trắng. Như nó không muốn vô chuồng nữa rồi. Nó cứ ở miết ngoài có...

- Thôi kệ nó đi anh. Em nghĩ chắc nó nhớ con Sừng. Bữa con Sừng bị cắn chết, nó kêu ầm ĩ suốt cả ngày mà.

- Em thiệt... Dê mà làm như người. Em cứ cho nó ở ngoài đi. Rồi cũng có ngày bị chó cắn chết nữa cho coi.

Tôi nhất định đợi bác. Dù ông bà chủ có đẩy xe có ngang qua ngang lại tôi ngày mấy lượt, người bực bội, người lo lắng lẫn thương cảm ngó tôi.

Tôi vẫn sẽ đợi bác. Dù bấy dê đực lớn ngày nào cũng tìm cách quăng từ chuồng nuôi ra những tiếng cười.

- Ê... Ê! Bạn mà y đâu hả, Xấu Xí ời?

- Ê, Xấu Xí! Ở ngoài đó luôn đi nhen! Hết chỗ cho mà y rồi!

Khi những tiếng ồn làm tôi bực hết cỡ, lại ngậm chiếc lá đã héo rũ, tôi về nằm dưới những bông hoa xanh đung đưa theo

gió. Tôi kể họ nghe câu chuyện về một người bạn rất quý họ. Người bạn luôn thích hát, thích chọc cười. Người bạn luôn có sẵn những chuyện kể, sẵn những trả lời cho gần hết câu hỏi trên thế giới. Người bạn hóa ra có nỗi buồn không ngôi sao lá xanh nào mang nổi. Và người bạn đã chết, chỉ vì bảo vệ tôi.

Những điều ước, những nỗi buồn gởi cho những ngôi sao lá xanh, tôi đã xóa sạch hết. Tôi đã gởi lại trên tất cả chúng, trên khắp các mặt lá chỉ một ước mong duy nhất: Sừng To sống lại.

Và khi một chiếc lá rơi xuống. Chúng đem theo mong ước của tôi lớn lên, lấp lánh lên dần.

Một ngày, khi chiếc lá to nhất, vàng giòn nhất rời cành cuối gió bay vèo, tôi quả thực đã gặp lại Sừng To.

Cái bóng cao lớn mập mập của bác đã che hết trước mặt tôi một vạt nắng.

Mừng rỡ, tôi ngược mắt lên. Vẫn bộ lông trắng toát. Vẫn vòng ngực ưỡn. Vẫn cái đầu kiêu hãnh ngẩng cao, ngẫu quá trời ngẫu.

- Sừng To! - Vừa reo lên, tôi vừa nhồm dậy thật nhanh.

Sừng To còn nhanh hơn. Thoắt cái, tôi đã thấy bác vụt tới cuối đồng cỏ, chui tọt qua bờ rào.

- Sừng To!

Tôi chạy đuổi theo bác đến tận mép rào lưới chứa hẳn một lỗ trống to tướng.

Sừng To đứng lại. Đôi mắt dài mở to ngạc nhiên, lạ lẫm.

- Bạn gọi ai đấy?

Tôi lắc lắc tai, chơm chớp mắt. Tôi làm sao thế này? Sao tôi không nhận ra “Sừng To” này không có cặp sừng và không có cả râu.

- Bạn... bạn không phải Sùng To!

Buồn thiu, tôi nhìn kĩ lại kẻ lạ mặt. Bộ lông hăn cũng tuyến trắng là trắng như Sùng To, nhưng dày cộp, xầm xoàm như một núi cỏ rồi.

- Sùng To gì chứ! Tôi là Cừu. Cừu Xồm. Họ gọi tôi như vậy. - Kẻ lạ mặt hất đầu.

Và tôi nhìn thấy “họ”. Lốp lốp những núi cỏ trắng, những đụn mây trắng đang tiến lại từ phía xa.

“E... e... e...”

Những âm thanh nối tiếp nhau vang dội. Bụi cuốn mù trời dưới những loạt chân bước ngổ lững thà lững thững.

- Bầy của tôi đấy! - Cừu Xồm giải thích ngắn gọn. - Dù không thích họ mấy... Nhưng chào nhé. Tôi đi đây. Rảnh qua chỗ tôi chơi.

- Bạn ở đâu?

Tôi gọi với theo Cừu Xồm.

Không nhận ra mình đã chui qua khỏi lỗ trống, đứng ngoài bờ rào.

Ở đồng cỏ bên kia. Ngay chân núi!

Cừu Xồm nói mà như hét, để át ồn ào um xùm từ phía bầy cừu.

- Còn có một đồng cỏ nữa hả?

- Có chứ! Bạn ngố quá! Đồng cỏ ở khắp mọi nơi!

“Đồng cỏ tự do

Đồng cỏ xanh xanh

Đồng cỏ tươi tươi

Lên đường thôi!"

Giọng hát hay tuyệt của Cừu Xồm xa dần, im bật.

Bóng dáng của bầy cừu biến mất mà tôi vẫn còn đứng ngoài bờ rào, ngơ ngác. Cừu Xồm đã nói vẫn còn rất nhiều đồng cỏ khác. Thế giới của tôi, đồng cỏ của tôi, nơi chứa bao diệu kì, bao nước mắt của tôi, hóa ra cũng chỉ là một trong nhiều và rất nhiều thế giới mênh mông rộng lớn thôi sao?

Tự nhiên, tôi muốn biết tất cả chúng. Tôi muốn được chạy nhảy, được ca hát trên mọi thế giới ấy.

Khi đó nỗi buồn nào của tôi rồi cũng sẽ thành nhỏ xíu, thành nhẹ bồng. Khi đó, giữa những mênh mông tôi sẽ thổi chúng bay vèo, không dấu vết. Và khi đó, tôi sẽ không còn là tôi bây giờ nữa, một con dê nhỏ yếu ớt tội nghiệp.

Phải. Tôi cần đi thôi. Đồng cỏ ở khắp mọi nơi và chúng đang chờ tôi.

Hít một hơi dài, từ từ ngoảnh lại, tôi nhìn thật kĩ, thật lâu những cảnh vật ở bên kia bờ rào trống. Khu chuồng nuôi, đồng cỏ, nhà ông bà chủ, khoảng sân,...

Tôi nhìn về những kỉ niệm, những nỗi buồn rồi sẽ quên, sẽ không bao giờ nhắc đến nữa, dù chỉ một lần.

Rồi, quay đi, bốn chân khua hết tốc lực, tôi đuổi theo dấu bầy cừu.

Xung quanh tôi, gió đang rải tung một mùi hương có mới. Trước mặt tôi, là con đường rộng thênh thang quá đỗi.

Tôi - cô dê ba tháng tuổi, có cái tên Tai Trắng.

Tôi đang đi về phía tự do.

CÁC GIẢI THƯỞNG

- Giải Nhất Truyện ngắn tạp chí Văn nghệ Quân đội 2013 – 2014
- Giải Nhất Truyện ngắn Cuộc vận động sáng tác Văn học thiếu nhi Việt Nam Đan Mạch 2013 – 2015.

CÁC SÁNG TÁC CHO THIẾU NHI:

- Tay chị tay em (*truyện dài*, 2011)
- Hành trình biến đổi (*bộ truyện tranh*, 2013 - 2014)
- Tập tục quê em - Tết Kate (*truyện tranh*, 2015)
- Cút cà cút kít (*truyện dài*, 2015)
- Leng keng Noel (*tập truyện ngắn*, 2015)
- Chiếc áo của Gián Đất (*tập truyện đồng thoại*, 2016)

Bạn có bao giờ ước được bước vào một thế giới thần tiên? Bạn có từng mơ được gặp một hoàng tử, công chúa, một biệt đội siêu anh hùng hay một chú dễ biết nói?

Khi bạn mở quyển sách này, mơ ước ấy sẽ thành sự thật. Năm câu chuyện kể trong sách sẽ đưa bạn đến với năm xứ sở cổ tích giữa thời hiện đại.

Bạn sẽ thấy những điều kì diệu không hề ở đâu xa, mà tồn tại ngay bên cạnh chúng ta

Và bạn sẽ khám phá ra một phép màu tuyệt vời nhất cho mọi nỗi buồn.

Phép màu tên gọi. Thương Yêu

- 1 John Boyd Dunlop (1840-1921), nhà phát minh người Scotland, sáng chế ra lốp cao su bơm khí cho xe đạp năm 1887.
- 2 Tua rủ xuống ở cầu vai.
- 3 Chắc chắn.
- 4 Dê Saanen, giống dê chuyên cho sữa, có nguồn gốc ở Thụy Sĩ.

Table of Contents

1. Thông tin
2. Tay gập 1
3. Copyright
4. Hoàng tử Rơm
5. Hoàng tử và người đánh xe ngựa.
6. Hoàng tử và bài hát thần kì
7. Hoàng tử và sáng chế tương lai
8. Hoàng tử và người khách lạ
9. Công chúa nhà chăn cừu
  1. I.
  2. II.
  3. III.
  4. IV.
10. Biệt đội Mít ước
  1. I.
  2. II.
  3. III.
  4. IV.
  5. V.
11. Vương Quốc Linh Lung
  1. I.
  2. II.
  3. III.
  4. IV.
  5. V.
12. Tai Trắng
  1. 1.
  2. 2.
  3. 3.
  4. 4.
  5. 5.
  6. 6.
  7. 7.

8. 8.

9. 9.

10. 10.

13. Tay gập 2

14. Bcover

15. Chú thích